

คัมภีร์เวทย์ยลเวทย์

भाग

परमाचार्य

श्रीगणेशाय नमः

पुस्तकालय प्रकाशक

भाग २

คำสอนตนเอง

จาก

ปรมาจารย์

สังข์ศักดิ์สิทธิ์

อาจารย์แก้ว (ครั้งที่ 1)

17 ธ.ค. 44

เวลาอาจารย์สอนให้นักสมาธิ เทพที่นี่ที่จะเข้าไปตอนหลัง ที่นี่มีอาจารย์หลายพระองค์มาสอนพวกเรา แต่ละองค์ตั้งใจสอนพวกเราให้กลับไปสู่วิถีสงบ ตั้งแต่อาจารย์ขาว อาจารย์ขาวครึ่ง แล้วอาจารย์ทั้ง 4 พระองค์ตอนหลังมีอาจารย์ถือไม้เท้า ให้เราเดินตามมาฟังอาจารย์แก้วนี้ต้องคิดยาวมากนะ ฟังแล้วให้คิดยาวมาก สิ่งที่ยึดบังตาที่เราไม่สงบ (เพราะ) เรายังวุ่นวายอยู่กับข้างล่างมากเกินไป โดยมีว่าเรามีสังขารตัวตน เมื่อมีสังขารตัวตน สิ่งที่ทำก็เพื่อสังขารเหล่านี้ความคิดนี้ยังติดแน่นอยู่ เมื่อติดแน่นอยู่เรานั่งทุกครั้งจะมีกายสังขารเข้ามาเกี่ยวทุกครั้ง เราหาความสงบไม่ได้ ในกายสังขารให้คิดเพียงนึกภาพ ให้คิดเป็นนึกภาพ เหตุที่ให้คิดเป็นนึกภาพ เพราะว่าเรามองอย่างอื่นได้จากตาของเรา ก็คือภาพที่เข้าตา ถ้าเราไม่จำเป็นต้องไม่สัมผัส ก็เป็นเพียงภาพ ถ้าใจนึกว่ากายสังขารเป็นภาพๆ หนึ่ง เมื่อนึกอย่างนี้แล้ว ความรู้สึกที่มีกายสังขารจะเบาบางขึ้นเยอะ เพราะในภาพๆ หนึ่ง ในความรู้สึกของพวกเรา มันแค่ภาพ เอาความรู้สึกนึกว่าเป็นภาพๆ หนึ่ง สิ่งที่ยึดที่ต้องสัมผัสก็จะเบาบางลง เรายังตัดไม่ขาด เอาความรู้สึกนี้มาแทนที่ เพราะในภาพ ๆ หนึ่งเราจะมองเฉย ๆ ถ้าเราไม่จำเป็นต้อง เราไม่สัมผัส ความรู้สึกที่ติดกายสังขารในภาพๆ นั้นจะไม่มี เราเอาความรู้สึกนี้ขึ้นมาแทน เมื่อมีความรู้สึกเช่นนี้มาแทนมากๆ ขึ้น ความรู้สึกที่มีกายสังขารเป็นตัวตนก็จะน้อยลงมากขึ้นเท่านั้น เปรียบเหมือนเราเอาตาเรามอง ถ้าเราไม่จำเป็นต้อง เราไม่สัมผัส ตัวจิตตัวนี้แหละจะบอกเราเอง ความหมายว่าภาพๆ นั้น เป็นพื้นสีเหลี่ยมผืนเดียว เมื่อเราหลับตาภาพๆ นั้นก็หมดสิ้นไป ให้นั่งเอาความรู้สึกนี้เรามองทุกอย่างเป็นภาพๆ เดียว ตามที่ตาของเราเห็น เมื่อปิดตาภาพๆ นั้น

ก็หมดสิ้นไป เรื่อย่ำสัมผัส เรื่อย่ำจับต้อง ถ้าในภาพนั้นเราสัมผัส เราจับต้องขึ้นมา ความรู้สึกเป็นตัวคนในนั้นจะเก็บเข้ามาในจิต ที่ปิดบังตาก็คือตัวนี้ ไม่ยากเกินไป แต่เราต้องทำความรู้จักกับมัน

ทุกสิ่ง “ตา” เป็นตัวสำคัญ ในกายสังขารนี้ “ตา” เรื่องใหญ่ เพราะฉะนั้นจุดจึงอยู่ใกล้ระหว่างตา อยู่ตรงระหว่างคิ้วที่ใกล้กับตา ถ้าเรามองเห็นภาพๆ หนึ่งแล้ว ก็คือเราเปิดตาที่เป็นกายสังขาร ตาในจุดกลางระหว่างคิ้วก็จะสงบชัดขึ้น นี่ก็เบื้องต้น เราต้องยอมรับว่ากายสังขาร ที่เราว่าไม่มีอยู่จริง จิตยังรับไม่ได้ ทำให้การนั่งของเราไม่สงบ เอาเบื้องต้นแค่นี้ก่อน ให้มองเป็นเห็นภาพๆ หนึ่งเมื่อเปิดตาเราก็อหมดสิ้นไป เมื่อเป็นภาพๆ หนึ่งความรู้สึกตรงนี้ก็มากขึ้น ๆ นั่นแหละคำว่ากายสังขารไม่มีมันจะเข้ามาแทนที่ จิตเราจะสว่างมากขึ้น เรื่อย่ำไปนึกว่ามันเป็นธาตุสี่ ตามที่ข้างล่างเคยสอนว่าเป็นธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ

ถึงอย่างนั้น เอาตัวนี้เป็นเบื้องต้นไปก่อน เมื่อเห็นเป็นภาพๆ หนึ่งแล้ว ความรู้สึกที่เป็นภาพมันจะเกิดขึ้น มันแค่เป็นแผ่นๆ หนึ่ง เมื่อปิดตาแล้วก็จบสิ้น เอาความรู้สึกเบื้องต้นนี้ไปก่อน จิตที่อยู่จุดกลางระหว่างคิ้ว เวลานั้นก็ยังไม่สงบพอ เหตุเพราะจิตเรายังมีกายสังขารที่ติดพัน จิตๆ หนึ่งว่ากายสังขารไม่มี แต่อีกด้านหนึ่งเรายอมรับกายสังขาร มันทำให้การนั่งสมาธิขัดแย้งกัน ต้องเอาดูเป็นภาพๆ หนึ่งก่อนในเบื้องต้น เพราะความรู้สึกในเป็นภาพ ไม่ว่าจะดีดัดหรือไม่ว่าความรู้สึกทุกคนนี้ยังติดอยู่ ดังนั้นการนั่งสมาธิต่อไป ให้เรามองทุกอย่างเป็นภาพหนึ่ง เมื่อปิดตาแล้วก็จบสิ้น นั่นแหละเบื้องต้นที่จะนำไปสู่การทิ้งกายสังขารที่ไม่มีจริง เอาแค่นี้ก่อน

เทพ... ไหนจะเข้ามา ก็เข้ามา เวลาอาจารย์แก้วสอนให้คิดยาวๆ คำว่าภาพๆ หนึ่งไม่เพียงแต่ที่เราคิด แต่มันมองลึกเข้าไป สิ่งที่เราเห็นกับตา มันแค่ปิดตาก็จบสิ้นไป “ตา” เป็นเรื่องสำคัญ ตาเป็นสิ่งที่นำทางเราขึ้นไป ครอบงำที่เรายังมีชีวิตอยู่ ตาเป็นสิ่งที่นำทาง เพราะฉะนั้นเราจะกลับสู่เบื้องบน

ต้องใช้จุดกลางระหว่างคิ้ว ถึงให้อยู่ใกล้ตา เวลานั้นอย่างนี้เรื่องที่ยากเกินที่
เราเข้าใจ ทำให้การนั่งเราไม่รู้ทาง เราอย่าเพิ่งคิดว่าเป็นของจริงว่ากายสังขาร
แตกสลาย เน่า จิตเรายังรับตัวนี้ไม่ได้ ทำให้การนั่งเราไปช้า เราต้องเอา
เบื้องต้นนี้ก่อน เฮ้า... โชคดีทุกคน

อาจารย์แก้ว (ครั้งที่ 2)

20 ธ.ค. 44

วันนั้นอาจารย์สอนเรื่องการเห็นภาพ เพราะตาเราเป็นเรื่องสำคัญทุกอย่างมันผ่านเข้ามาในตา ถ้าเราเข้าใจคำว่า “ภาพ” ตามที่ข้างล่างเคยกำหนดไว้ ภาพๆ นั้น มันมีการกระทำอยู่ แต่การกระทำก็อยู่ในขอบตาของเรา ที่เรามองเห็น ห้ามสัมผัส ห้ามจับต้อง ถ้าเราสัมผัสเราจับต้องเมื่อไหร่ ความรู้สึกที่เป็นตัวตนจะเข้าไปเกี่ยวข้อง เราสัมผัสในสิ่งที่มีประโยชน์เท่านั้น ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรา เราก็มองเห็นแต่ภาพ ส่วนที่เป็นประโยชน์ เมื่อเกี่ยวข้องไปแล้ว ก็ให้มองเป็นภาพ ต้องตีคำว่า “ภาพ” ให้ออก เปรียบเหมือนเราดูสิ่งๆ หนึ่ง สิ่งๆ นั้น ถ้าไม่เกี่ยวข้องกับเรา เราก็วางเฉย แต่ถ้าจิตเข้าไปเกี่ยวข้องเมื่อไหร่ มันจะมีการเกี่ยวเนื่องตามมา ให้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ภาพให้ลึกซึ้ง

วันนี้จะสอนเรื่อง “การปิดบังตา” สิ่งที่ปิดบังตาที่เราเกี่ยวข้องก็คือว่า จริงๆ แล้ว จิตของเรา ตั้งเดิมอยู่กับพระแม่องค์ธรรม นั่นคือจิตดั้งเดิม จิตดั้งเดิมอยู่เบื้องบน แต่เราหาหนทางกลับไม่เจอ เพราะสิ่งที่ปิดบังตาอยู่ข้างล่าง เมื่อมีกายสังขาร ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับกายสังขาร เราจะแสวงหา ถ้าหลงเราจิตดั้งเดิมที่อยู่เบื้องบนแล้ว กายสังขารไม่มีประโยชน์สำหรับเราเลย ถ้ามว่าแล้วเรามีกายสังขารด้วยเนื่องจากเหตุใด จากจิตดั้งเดิมที่เราลงมาโลกที่เราอยู่ เป็นการทดสอบอย่างหนึ่ง แต่จิตที่อยู่ดั้งเดิมบนนี้ เรายังไม่บริสุทธิ์ พระแม่องค์ธรรมได้นำมาจากที่อื่น ที่ๆ คล้ายๆ กับที่เราอยู่ มีการกินมีการหายใจ คล้ายๆ กับที่เราอยู่ จะต่างกันไม่มาก ก่อนที่จะนำเรามา เบื้องบนที่คุมอยู่ทุกๆ ไป ได้แจ้งต่อไปว่า จิตดวงนี้ในกลุ่มนี้ ต้องลงมาทดสอบที่นี้ ดังนั้นนี่คือเหตุที่เราต้องลงมาในโลกนี้ ที่เราเรียกโลกใบนี้ ยังไม่ใช่โลกที่เรา

จะสำเร็จ เราต้องทดสอบไปสู่เบื้องบน สิ่งที่อยู่เบื้องบนนี้ นอกเขตโลกเราที่จะเห็นได้ ดังนั้นในโลกกลมๆ ใบบน ก็มีการทดสอบคล้ายเรา ก็มีภัยพิบัติคล้ายเรา ดังนั้นไม่ต้องกลัวว่า เมื่อโลกเราใบบนนี้ได้แตกสลาย เราจะตายแล้วไปอยู่ที่ไหน เบื้องบนได้กำหนดทุกที่ทุกทางให้เรา แต่โลกใบบน เราได้เวียนว่ายตายเกิดตามที่ข้างล่างกำหนดมานานแสนนาน ถ้าเรายังไม่สำเร็จ โลกนี้แตกสลาย เราก็ไปอยู่ที่อื่น ก็คล้ายๆ กัน ดังนั้นไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่ เป็นเรื่องธรรมดาของเบื้องบน ที่จะนำจิตไป แต่สิ่งที่ปิดบังตาเราก็คือว่า เราได้เกิดมานานนับไม่ถ้วน เรามีการแยกแตกสลาย เรามีการจากกัน เรามีความทุกข์ เรามีความสุขบ้างมันไม่ต่างจากที่เราอยู่ทุกวันนี้ สิ่งที่ยังตาเรองใหญ่ก็คือว่าเราไม่รู้ว่า จิตเดิมแท้เราอยู่ข้างบน ไม่ใช่อยู่ข้างล่าง เราได้มาอยู่ข้างล่างชั่วคราวชั่วยาม แต่หลายครั้งหลายหน บางครั้งชาติใดชาติหนึ่ง เราก็ดีใจ เพราะชาตินั้นเรามีความสุขสบายเต็มที่ แต่เราก็ต้องจากกัน ก็ต้องแตกสลาย บางชาติเราเกิดมาพิการ เรามีความทุกข์ใจ การกินอยู่ลำบาก แต่แล้วเราก็ต้องแตกสลายให้พิจารณาว่า ถ้ามันมีการเกิดขึ้น มันก็ย่อมมีแตกสลาย จากการที่เราแตกสลาย ก็ขึ้นอยู่กับว่า เราไปสู่เบื้องบน ที่เรียกว่าที่อยู่สบายที่ข้างล่างเรียกว่า “สวรรค์” หรือเรากลับไปสู่อย่างนั้น ที่เดือดร้อน วุ่นวาย ตามที่อยู่ข้างล่างที่เขาเรียกว่า “นรก” เราจะเป็นอย่างนี้ไม่รู้ก็ครั้งก็หน ไขว่ว่าเราตายจากที่นี่แล้วเราจะเกิดทันที เราก็ต้องไปตามข้างล่างเรียกว่าไปเสวยผลกรรมที่เราทำ

นี่เห็นไหมว่าสิ่งที่ปิดบังตานี้มันทำให้เราทุกข์ทั้งที่เรามีกายสังขาร และทุกข์ที่เรายังไม่มียกสังขาร เราได้พบปะกัน เราได้จากกัน ก็ همینก็แสนคนแล้ว ไม่ใช่เฉพาะที่นี่ เมื่อเราได้พิจารณาอย่างนี้ถี่ถ้วน จะได้ว่า สิ่งที่อยู่เบื้องล่างนี้ มันมีแต่ความทุกข์ทั้งนั้น หากความสุขที่เราเรียกว่าสุขในแท้จริงนั้น แทบไม่มี มีก็แค่ก็เพียงชั่วคราวชั่วยาม สิ่งที่น่าแท้ ที่ไม่ต้องวุ่นวาย ที่ไม่ต้องไปเกี่ยวเนื่องเกี่ยวข้องกับใคร มีอยู่อย่างเดียวคือ กลับไปสู่เบื้องบน ที่จิตเดิมแท้ของเรา เราต้องพิจารณาให้มาก เราต้องเห็นว่า ถึงเราตายไม่มีกาย

สังขาร เราไปอยู่ข้างบนหรือไปอยู่ข้างล่าง มันก็ทุกข์ สิ่งที่เราเรียกข้างบนว่า สุขสบาย ที่เรียกว่าสวรรค์ก็แค่ดีบางส่วน ใช่ว่าจะสุขตลอด แต่ไม่มีกายสังขารรับสิ่งที่ดีเท่านั้น แต่ในสุขสบายจริงๆ ก็ยังมีความทุกข์ แต่อยู่ในส่วนน้อย เมื่อหมดที่เราสุขสบาย เราก็ต้องกลับมาเกิด ส่วนที่อยู่ข้างล่าง มันแค่ทุกข์หนักตามที่เราสรรสร้าง ทุกข์แสนสาหัส เมื่อหมดทุกข์ที่เรารับ เราเกิดมาเราก็รับกรรมที่เราทำอีก ให้พิจารณาว่า ถึงจะอยู่ข้างบน (สวรรค์) ไม่มีกายสังขาร ถึงเราอยู่ที่นี้ (โลกมนุษย์) มีกายสังขาร ถึงอยู่ข้างล่าง (นรก) ไม่มีกายสังขาร มันทุกข์ไปหมด หากความสุขสบายแน่แท้ไม่มี มีสิ่งเดียวคือกลับไปสู่เบื้องบนในจิตเดิมแท้ เมื่อเรากลับไปสู่เบื้องบนจิตเดิมแท้ หมายความว่า เราได้ขาดจากโลกนี้ ขาดจากการเกี่ยวเนื่องกับใคร ขาดทุกสิ่งทุกอย่าง นั่นแหละ คือความสุขสบายที่แท้จริง ต้องให้พิจารณาให้มากๆ อย่าขาด ถ้าเรายังขาดชั่วประเดี๋ยว สิ่งที่เราเกี่ยวข้อง จะนำเข้ามาอยู่ในจิต เราก็วุ่นวาย แค่เราคิดเกี่ยวข้องแค่ชั่วครู่ช่วยยาม มันก็วุ่นวายในจิตแล้ว เห็นไหม แค่จิตใจเดียวถ้าเราไปเกี่ยวข้อง มันก็ทำให้เราทุกข์ในจิต หากความสุขสบายที่แท้จริงลำบาก เพราะฉะนั้นต้องพิจารณาให้มากๆ ว่า อันจิตเดิมแท้นั้นอยู่เบื้องบนไม่ใช่ในโลกที่มีกายสังขาร ไม่ใช่ในโลกที่ไม่มีกายสังขาร ต้องพิจารณาให้มากๆ ให้จากความเกี่ยวเนื่อง ต้องขาด ตัดขาดให้ได้ ถ้าจิตเรตัดขาดไม่ได้ แค่จิตใจเดียว ความเกี่ยวเนื่องก็เข้ามาวุ่นวาย จิตก็ทุกข์แล้ว ให้พิจารณาให้มาก สิ่งที่ปิดบังตา เอาแหละแค่นี้ก่อน

(สิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกองค์หนึ่ง) เอาที่อาจารย์แก้วสอนสองครั้งไปฟังให้ลึกซึ้ง ยังมีที่ปิดบังตาอีก แล้วจริงไหม ที่บังตาเรา ลองไปนั่งพิจารณา ถ้าเราเข้าใจตัวนี้ เข้าใจจริงๆ ความสงบจะมาเอง เพราะมันเปิดจุดเราเอง เราไปคูที่วุ่นวาย มันอะไร มันทำด้วย (ทำงาน) แต่ว่าเหมือนที่อาจารย์สอน ให้พอประมาณ แล้วตอนนี้ต้องคิดว่า จิตเดิมเราอยู่ข้างบนนะ มันอยู่ข้างบน ไม่ใช่ข้างล่าง ต้องคิดให้ลึกซึ้ง ของเรามันอยู่ข้างบน ไม่ใช่ข้างล่าง แต่

ข้างบนไม่ใช่ “สวรรค์” นะ ข้างบนอยู่นุ่น จิตเดิมมันอยู่ข้างบน เรามาข้างล่าง เพราะเกี่ยวเนื่อง ถ้าเรากลับสู่เบื้องบน ทุกอย่างก็ตัดขาด สิ่งที่รักที่สุดก็ตัดขาด เพราะฉะนั้นอย่าเป็นห่วงเป็นใยมากเกินไป อย่างอาจารย์ถึงเรามีภักดิ์พิบัติ ไม่มีภักดิ์พิบัติ อาจารย์ก็เฉยๆ เห็นไหม ไม่เกี่ยวเนื่องกับพวกเรา แต่นี้ก็แค่สอนกลับไปสู่เบื้องบน ข้างบนมีแต่เดือนแต่เราอยู่ข้างล่างจะเจอภักดิ์พิบัติ ไม่เกี่ยวเนื่อง อาจารย์ให้น้ำมนต์ไปใช้ ไม่สบายก็ใช้ ใครใช้ไม่ใช่ ไม่ได้บอก นี่คือ ไม่เกี่ยวเนื่อง เพราะฉะนั้นอาจารย์กินข้าว หรือร่างกายเริ่มเข้าใจแล้วนะ ไม่งงนะ เรานั่งกับอาจารย์แก้ว ต้องคิดยาวๆ เลย มันจะฝืนความรู้สึก แต่เราเข้าใจ เราจะสบายเลย เราจะรับได้ทุกอย่าง เราจะสบาย เอ้า... พอแค่นี้

อาจารย์แก้ว (ครั้งที่ 3)

26 ธ.ค. 44

ข้างล่างทั้งโลก เริ่มมีความยินดีมากๆ ขึ้นที่ข้างล่างเรียกว่า เป็นวันแห่งเดือนใหม่ ปีใหม่ ก็มีความยินดี เฮฮา เป็นเรื่องที่ข้างล่าง ได้ทำงานมามากมาย ก็ที่เรียกว่าไปพักผ่อน ก็เป็นการหาความสุขแบบหนึ่งของข้างล่าง ก็ไม่เป็นไร เมื่อมีกายสังขาร ก็ต้องมีการเฮฮา มีพักผ่อนแต่อย่างน้อยก็อย่าลืมว่า เป็นความสุขแค่ชั่วครู่ชั่วยาม ความสุขที่แท้จริง คือ การไม่มีกายสังขาร ไปสู่จิตเดิมแท้เบื้องบน ที่อาจารย์สอนก็คือว่า ให้ระวังอย่าประมาท ตามประสาข้างล่าง “ก็พอสมควร” ที่เราเรียกว่าสวรรค์ ก็มีอย่างนี้ ที่เราเรียกข้างล่างว่า ชั้นสวรรค์ เวลาเบื้องบนมาเยี่ยมเยือน ก็มีการต้อนรับเหมือนกัน ก็มีการร้องเหมือนข้างล่างเหมือนกัน แต่ของที่เรารเรียกว่า ‘สวรรค์’ เขามีความพอดี เราอย่าลืม “ความพอดี” แล้วระวัง เรื่องข้างล่างที่พูดถึงกัน อย่าประมาท ถ้าเราประมาท มันเกิดขึ้นได้ทุกขณะจิต แต่เรามาทองสายทองแล้ว สิ่งร้ายๆ จะไม่พบ จะมีสิ่งแต่ว่า การค้นหาจิตเดิมแท้ ต้องทำจิตละเอียด ถึงจะค้นพบ ประเดี๋ยวท่านอาจารย์ฟ้าก็มา เมื่อเราได้ พูดง่ายๆ ว่า เราได้นั่งสมาธิ เราได้ตั้งใจ ก็เป็นของข้างล่างที่จะพักผ่อนอย่างนี้ อาจารย์ทุกองค์ยินดีด้วย แต่เรายังอยู่ข้างล่าง เราก็ยังมีความสุขแบบข้างล่าง ไม่เป็นไร แต่ให้อยู่ในความพอดี เพราะภัยพิบัติเริ่มจุดเกิดขึ้นแล้ว เราอย่าประมาทตัวนี้ เทพที่เราเรียกว่า “เทพ” เขากำลังทำหน้าที่อยู่ เขาไม่ได้พักผ่อนแบบเรา เขาทำหน้าที่เสร็จ เขาก็กลับขึ้นไป แต่ภัยพิบัติที่ได้เกี่ยวข้องกับเรา เราทุกข์แสนสาหัสแสนานนับปี อย่าประมาทข้อนี้ด้วย ทุกอย่าง เทพที่เราเรียกว่าเทพ กำลังดำเนินตามกฎเกณฑ์ที่ได้มีการกล่าวถึง มีการประชุมกัน เพราะฉะนั้นที่วันนี้ อาจารย์มา ก็เดือนสติเรา... ระวังอย่าประมาท ให้มีความสุขพอดี เดี่ยวอาจารย์

ไป รอท่านอาจารย์ฟ้ามา เอ้า... โชคดีทุกคน

(สิ่งศักดิ์สิทธิ์อีกองค์หนึ่ง) อาจารย์แก้วก็เดือน ออย่าประมาณะ แล้วก็ให้พอดี ก็ไม่เป็นไร ผอถ้ง (สถานธรรม) อื่นก็มี ก็ไม่ต่างกันเมื่อมี ข้างล่าง ก็มีสังสรรค์ เมื่อมีกายสังขารก็ไม่มีไร นี่คือเบื้องบน เมื่อเราตั้งใจ แล้ว ก็ไปพักผ่อน ไม่เป็นไร แล้วเรากลับมาก็หาทางช่วยเหลือ คนต่อไป อาจารย์แก้วบอกแล้วว่า ภัยพิบัติจุดขึ้นแล้วนะ อาจารย์ฟ้าบอก ที่มเข้าตาแล้ว นะ เพราะฉะนั้นต้องอย่าประมาณ ที่ไม่ให้ประมาณเพราะว่า มันเกิดได้ทุก เวลา (ภัยพิบัติ) ต้องเข้าใจตัวนี้นะ เพราะฉะนั้นอาจารย์แก้วบอก ต้องคิดขาว นะ ที่ข้างล่างว่า คือว่าอย่าประมาณ มันเกิดได้ทุกเวลา นอนอยู่ก็เกิดได้ กิน อยู่ก็เกิดได้ เพราะฉะนั้นให้มีความพอดี สวรรค์ก็มีอย่างนี้ด้วย เวลาอะไรก็มี ของสวรรค์ ตอนรับแบบนี้ แต่ไม่มาก เพราะข้างบนนี้ เป็นพิริยังมีอยู่จาก ข้างล่างขึ้นไป ที่ว่าทำไมสวรรค์ยังมีอยู่ เพราะว่ามันยังมีที่เราเรียกทำบุญมัน ขึ้นไปอยู่ มันก็ยังมีส่วนหนึ่งที่ยังต้องกิน ที่มองไม่เห็นก็กินที่มองไม่เห็นก็มี

เพราะฉะนั้นก็ไม่เป็นไร แต่ในของอาจารย์มาแล้วธรรมดา แบบ เดียวกัน ไม่ต้องสงสัยทำไมอาจารย์รับ อาจารย์กิน ยังมีพิริ ที่เราไปไหว้ ข้างล่าง ก็คือตัวนี้แหละ ก็เรายังต้องการบุญ เอาบุญตัวนี้เป็นของเราให้เต็มที่ เพราะฉะนั้นเราเป็นอย่างนี้แล้ว เจออย่างนี้แล้ว ของเราเต็มที่แล้ว เราก็อย่าง น้อย (ผลบุญ) ก็ที่เราให้อาจารย์ก็สบายใจ แต่ไม่ใช่ทำให้มาทำกับอาจารย์คือ ส่วนหนึ่ง บางคนมีกรรมก็ไปเร็วไม่ต้องมารับ เพื่อให้เรานั่งได้เร็วขึ้น นี่คือ เบื้องบนช่วยทางอ้อม แต่ถึงเวลาหมด ก็หมด ไม่มี...

อาจารย์แก้ว (ครั้งที่ 4)

10 ก.พ. 45

วันนี้พวกเราเหนื่อยมาก อาจารย์ไม่มาตั้งนาน ที่ไม่มาให้อาจารย์
องค์อื่นสอนให้เราสงบมากขึ้น เพราะอาจารย์จะสอนนี้ต้องคิดยาวๆ เพื่อฝึก
ปัญญาเรา อาจารย์มาแรกๆ ได้สอนไว้ว่า การมองเห็นภาพ ถ้าตาเรามองเห็น
ภาพ เป็นภาพๆ หนึ่ง เราไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับภาพ ภาพนั้นก็ไม่มีผลต่อเรา
แต่ที่ไปเกี่ยวข้องกับเพราะว่า เราเอาตัวเราไปอยู่ในภาพนั้นด้วย หมายความว่า
เราไปปรับรู้อันสิ่งที่เราเห็นเป็นภาพเข้ามาในจิตเรา แล้วเราก็ไปอยู่ในภาพนั้น
ขอบตาก็คือขอบภาพเราจะดูทุกอย่าง ดูกว้างที่สุดก็เฉพาะขอบตา เมื่อตา
หลับแล้วภาพๆ นั้นก็ได้จับสิ้น ก็หมายความว่า เราได้สิ้นสุดในการเกิดครั้ง
หนึ่ง แต่ผลที่เราเข้าไปอยู่ในภาพ เป็นเหตุให้เราต้องมาเกิดไม่มีที่สิ้นสุด
ฉะนั้น เราต้องพยายามเห็นเป็นภาพ บางคนสงสัย ถ้าภาพๆ นั้นต้อง
เกี่ยวเนื่องกับเราจะทำอะไร อาจารย์ที่ผ่านๆ มาก็ได้สอนไว้ว่า สิ่งไหนที่
จำเป็นเราก็ไปทำ อันไหนที่ไม่จำเป็นเราก็อย่าไปเกี่ยวเนื่อง เพราะภาพนั้น
มันเฉพาะขอบตาเราเท่านั้น ต้องคิดยาวนานนะ ว่าอาจารย์กำลังสอนมองเห็น
ภาพ แล้วถ้าภาพนั้นเราต้องไปเกี่ยวเนื่อง เราจะมองเป็นภาพแล้ว ไม่มีการ
เกี่ยวเนื่องได้หรือ? อาจารย์หลายๆ มาที่สอน สอนให้อยู่ในภาพ เมื่อทำเสร็จ
เราก็วาง เราค่อยๆ มองเป็นภาพ เพื่อกันเราไม่ติดยึดนั่นเอง เพราะว่าเมื่อตา
ปิดแล้ว ที่เคยสงสัยว่าเรามองเป็นภาพต้องไปเกี่ยวเนื่องไหม ถ้าตามันปิด
แล้วมันก็จะทุกอย่าง แต่ภาพที่เราเคยมองก็มีการเกี่ยวเนื่องต่อไป โดยที่เรา
ไม่ได้อยู่ในภาพนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นที่สงสัยว่า ถ้าภาพๆ นั้นที่เราเกี่ยวเนื่อง
ต้องทำไหม ทำในสิ่งที่จำเป็นแล้วก็วางไม่ให้เกิดยึด แล้ววันต่อมา อาจารย์ก็
สอนว่า จิตเรานี้มาจากที่อื่น ไม่ใช่ที่นี่ มาแล้วมาที่นี่ มาจากที่อื่น แล้วเราก็จะ
ไปที่อื่น แต่ตัวนี้เราอย่าไปนึกคิดมันเป็นสิ่งที่เราคาดไม่ถึง แต่ไม่ใช่เรื่อง

สำคัญ เรื่องสำคัญคือว่าที่ที่เราอยู่ อยู่เบื้องบนไม่ใช่ข้างล่าง จิตเดิมแท้เราอยู่ข้างบน ไม่ใช่ข้างล่าง อาจารย์ก็สอนว่า ข้างล่างนี้มันแค่ชั่วคราวช่วยยาม เรามีเหตุมา อาจารย์ก็สอนว่าเหตุที่มา ตามที่ข้างล่างเขาบอกว่า กรรมเป็นตัวกำหนด เกี่ยวเนื่องด้วยกรรม ถ้านี้ไม่มีการเกี่ยวเนื่องด้วยกรรมแล้ว เราจะไปอยู่กับใครอีก ไม่มี... เพราะฉะนั้นให้คิดเสียว่า ที่เรามาที่นี่กรรมกำหนดเมื่อหมดแล้วก็แล้วกันไป เพราะฉะนั้น เราจึงมาแค่ชั่วคราวช่วยยาม มีเหตุมาเมื่อหมดเหตุ เราจะไปไหน แต่ก็ไม่ใช่ข้างล่าง อาจารย์สอนว่าเราอยู่เบื้องบนนะ มีพระแม่องค์ธรรม เราเป็นลูกหลานท่าน จิตเดิมแท้ออกจากจุดกลางระหว่างคิ้ว แสงสว่างขามเย็นที่หลายๆ อาจารย์ได้พูดถึง นั่นแหละเป็นหนทางที่เราไปสู่เบื้องบนโดยแท้ เพราะฉะนั้นให้มองเป็นภาพ แล้วเราก็มามาแค่ชั่วคราวช่วยยาม และก่อนอาจารย์มานี้ มีอาจารย์สององค์ได้สอนไว้ว่า ที่เราไม่สงบทุกวันนี้เพราะว่า การมีตัวตนได้ติดในจิตมาไม่รู้ที่ชาติที่ชาติ มีอาจารย์องค์หนึ่งก็ได้พูดว่า จิตที่ติดมานี้ แม้แต่เราเกิดมายังไม่มีรับรู้ของข้างล่างเลย (เด็ก) ก็ยังเอาเข้าข้างตัว หมายความว่า ไม่ต้องสั่งไม่ต้องสอน จิตมันเป็นของมันเอง แล้วให้ดูว่า ที่เกิดมาไม่ว่าที่ไหนตรงไหนที่เราอยู่ สีไหน ผิวไหนที่เราอยู่ที่เกิดมาจะเป็นอย่างนี้เหมือนกันหมด ไม่ใช่ว่าเราเกิดมาที่นี่ ก็เป็นอย่างนี้เกิดที่อื่นไม่ได้เป็นอย่างนี้... ไม่ใช่ นั่นก็แสดงว่าจิตตัวนี้ที่เข้าข้างตัวได้ติดมาทุกๆ คน

เพราะฉะนั้นการคิดเข้าข้างตัว แม้แต่เราสงบแล้ว เราก็ยังต้องหวังผลอีกยังคิดเข้าข้างตัวว่า เมื่อสำเร็จแล้วเราจะได้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันติดไปถึงข้างบนอีก มันจึงละยาก การมีตัวตนไม่ใช่เฉพาะกายสังขารอย่างเดียวมันอยู่ในจิตที่มันลึกเข้าไปได้บอกเรานานแสนนานแล้วอาจารย์องค์แรกที่ได้ออกว่า ให้เรามีตัวรู้ รู้ว่าเป็นอย่างโน้น รู้ว่าเป็นอย่างนี้ แต่ให้มีตัวรู้เฉยๆ แล้วก็วาง เราไม่เอาตัวรู้นี้ไปสั่งในกายสังขาร เพื่อให้มีการกระทำต่อเนื่อง เพราะฉะนั้นความสงบที่หายากก็คือตัวนี้ เรารู้แต่ไม่วาง เราเอากายสังขารที่

เรามีอยู่มีการเกี่ยวเนื่อง มันไปเกี่ยวเนื่องกับว่า จิตที่เราบอกว่าทำอะไรก็ได้ผลอย่างนั้น ลึกลับ เรานึกว่าเราวางจริงๆ จริงๆ แล้วไม่ใช่ การวางจริงๆ คือผลที่ได้จะไม่กล่าวถึง ถามว่าทำงานไหม (คำตอบ) ทำเราไปอยู่เบื้องบน เมื่อยังไม่สำเร็จเราก็ทำ เรามีการนั่งอย่างนี้ในเบื้องบน แต่ไม่กล่าวถึงผลที่ได้ เพราะเราไม่ได้ยึดติดตัวนั้น จะมีกายสังขารหรือไม่มีกายสังขาร ไม่ใช่เรื่องสำคัญ เพราะเราไม่ติดยึดแล้ว เมื่อจิตเราคิดได้อย่างนี้แล้ว สิ่งที่เราจะทำอะไรๆ เข้ามา ผลเป็นอย่างไร ไม่ใช่เรื่องสำคัญ มันเป็นไปตามเหตุและผลของมันเอง เมื่อสร้างเหตุผลมันจะเป็นอย่างไร เราไม่สนใจ แต่ที่เราหวังผลว่ามันได้ติดยึดมานาน เพราะฉะนั้น ทุกอย่างสร้างเหตุดีแล้ว มันยังงี้ก็ไม่เป็นไร จิตรู้มันจะตอบเอง แต่เราไม่ติดยึด ถ้าติดยึดเข้ามา ผลไม่ดีขึ้นมา สิ่งที่เคยทำดีๆ คิดว่าเสียเวลา เพราะที่ผ่านๆ มา การไม่สำเร็จก็คือตัวนี้ เมื่อมีการทดสอบหน่อย ได้มาเยอะแยะแล้ว พอมาเจอสิ่งที่ไม่ดีเคยศรัทธาก็หมด ไหนว่าทำดีต้องได้ดี ก็หมด เมื่อปัญญาไม่ถึงการทดสอบมาไม่นึกถึง คิดแต่หวังผลว่า ตัวนี้ต้องได้อย่างนี้ เมื่อไม่ได้ ความตั้งใจที่เคยตั้งมั่นแต่แรกก็หมด ความศรัทธาก็หมด ที่อาจารย์ก็บอกว่า เมื่อเมื่อหน้าขี้เกียจก็ตามมา สุดท้ายก็คือความขัดแย้ง โดยที่หารู้ไม่ว่าถ้าวรอีกหน่อยผลที่ได้ มันคุ้มค่า ปัญญาไม่ถึง เลยหมดโอกาสสำเร็จ ที่ผ่านๆ มามีมากมาย

วันนี้ก็ที่สอนว่า เมื่อรู้แล้ว รู้แล้วก็วาง อย่าไปเกี่ยวเนื่อง ถ้าจำเป็นก็คือสิ่งที่มีประโยชน์ ไม่มีประโยชน์อย่าไปเกี่ยวเนื่อง อาจารย์ที่ผ่านๆ มาก็ได้พูดไปว่า ไอ้ที่ไม่มีประโยชน์ก็คือว่า การก่อกวนเวรกรรมนะ... เรื่องใหญ่ ก็มาพอดีกับที่ว่า ที่เรามาเกิดนี้ ก็ตัวกรรมนี้แหละ มันเป็นวัฏจักรที่ต่อเนื่องไม่มีที่สิ้นสุด เราต้องหนีจากตัวนี้ เอาละ....แค่นี้

...เพราะตาเราแยกให้ดู มันก็มองแบบแยกๆ ถึงมีดีกับมีชั่ว มีถูกแล้วก็มีผิด เหมือนคำกับขาว นั่นแหละสองตาเรา ให้รวมเป็นหนึ่งเป็นใสๆ จุดจะเกิดคือ ดวงอาทิตย์ยามเย็น นั่นคือเริ่มต้น เมื่อส่องเข้าไปจุดมันจะใสขึ้นมา เอาตาสองตารวมกันอยู่ในจุดกลางระหว่างคิ้ว ดีหรือชั่ว ไม่รับรู้ ดีก็วางเฉย รู้ว่าชั่วก็วางเฉย ในจุดกลางระหว่างคิ้ว กับตาสองตา เมื่อเขียนออกมาก็คือ ในสามเหลี่ยมรูปนี้ เอาตาสองตา รวมเข้าไปในจุดกลางระหว่างคิ้ว ไปหาให้เจอ.....

ต้องสงบนิ่งและสงบจริง ตัวนี้มันก็มาจากที่พวกเราฝึกมาเป็นปี ๆ เราชินต่อการนั่งแล้ว เวลาเรานั่งสงบเย็น มันถึงไม่ลำบาก ไม่เมื่อย สบายๆ นั่นหาว่าไม่ว่า ที่อาจารย์สอนทั้งหมด ฝึกเราตัวนี้ไปด้วย เพื่อบรรเทาตัวนี้ ทำนองเดียวกัน เราฝึกสงบเย็นที่จิต ก็เพื่อบรรเทาอาจารย์ที่สอนละเอียดมากขึ้น นั่นก็คือ เวลาอาจารย์หลังๆ สอน ถ้าพูดถึงกายสังขารจะไม่มีแล้ว เพราะนั่นคือพวกเราจะเข้าถึงจุดกลางระหว่างคิ้วทันที สงบมากขึ้น ความเย็นที่เข้าไป จะเย็นถึงจุดๆ หนึ่ง เย็นแล้วจะแผ่ในจุดกลางระหว่างคิ้ว เมื่อแผ่แล้วจะเย็นดิ่งลึกเข้าไปอีก นั่นคือเมื่อเข้าถึงจุดกลางระหว่างคิ้ว กายสังขารไม่ใช่เรื่องใหญ่

ที่อาจารย์มาสอน เมื่อสงบเย็นที่จิตแล้ว พยายามให้รู้ความคิดของคนอื่น เมื่อรู้แล้วก็เอาไปใช้ช่วยคน ผลที่ตามมาจะมากมาย คือเราช่วยคนช่วยได้แน่ จะเกิดความภูมิใจขึ้นมา แล้วสิ่งต่างๆ ที่เราเคยผ่านมา มันก็จะวางวางคือว่าเราเริ่มเมตตาสงสารเขา รู้ว่าความทุกข์คนอื่นมากมาย เยอะแยะไปหมด เราเริ่มเห็นใจออกช่วยเหลือเล็กน้อยไม่เป็นไร สิ่งที่เราช่วยเหลือเขา ไม่ใช่ช่วยแบบแล้วๆ ไป มันจะมีความคิดขึ้นมาว่า ช่วยให้เขารอด เมื่อรอดแล้ว นั่งพิจารณาว่าสิ่งที่จะทำให้เขาพ้นทุกข์ก็คือตัวนี้ อย่างสมัยก่อน ที่พวกเราเคยให้ทาน นั่นคือช่วยเหลือเขาชั่วคราว เมื่อของหมดเขาก็ทุกข์อีก ความเมตตาเป็นใหญ่ก็จะตามมา จะรู้ซึ่งก็เหมือนกับพิสูจน์ด้วยตัวเองก่อนว่า สิ่งที่เราเจอนั้นมันพ้นทุกข์ได้จริง แล้วเราเอาสิ่งที่เรารู้ไปบอกเขา ได้มากได้น้อยไม่เป็นไร เอาเย็นที่จิต เป็นตัวนำ ไม่ทิ้งเขา อยากให้เขารู้แบบเรา พ้นทุกข์แบบเรา ความเมตตาสงสารก็จะเกิดมากขึ้น ถ้าเรามีเมตตาเป็นใหญ่ เราจะทิ้ง

ใครไม่ลง ไม่ว่าเด็ก ผู้ใหญ่ คนแก่ มันจะทุกข์ไปหมด นั่นคือ เมื่อเราได้ยื่นที่
จิตแล้ว ปัญญาจะเกิดมา ไอ้ที่ว่าเกิดเป็นทุกข์มันจะไหลออกมา เพราะเรารู้ซึ่ง
หมด ไม่ว่าจะมองใครมันก็ทุกข์ทั้งนั้น เพราะว่าที่เกิดมานี้มันทุกข์ทั้งหมด
ข้างล่างนี้วัดกันที่ใครมีเงินทองก็จะสุขสบาย แต่มันก็แค่ประเดี๋ยวประด๋าว
เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมามันก็อาจช่วยไม่ได้ จะเอาเงินไปเผาแล้วกินเข้าไป
มันก็ไม่หาย เราจะเห็นว่ามันชั่วคราวไม่จริงยั่งยืน เราจะทำอะไร ถ้ารู้ว่า
เกิดมาแล้วเป็นทุกข์ อย่าไปสร้างหนี้เวรกรรมกับใครทั้งสิ้น เราต้องถือว่าสิ่ง
ที่เราได้รับคือ ชดใช้เขา อาจารย์ชาวสอนว่า คนเราเกิดมามีอยู่ 3 อย่าง คือ 1.
ชดใช้ 2. ทวงหนี้ 3. รับคำสั่งให้มาสั่งสอน แต่ส่วนใหญ่คือมาชดใช้หนี้และ
ทวงหนี้ เมื่อเสร็จแล้วต่างคนก็ต่างไป ห้ามไม่ได้ ดึงไว้ไม่ได้ เหมือนเจ้าของ
บ้านนี้ (จงลืมเอี้ยเทพเจ้าแห่งความจริงใจ) เมื่อเสร็จงานแล้วก็กลับขึ้นไป
ไปแล้วดี มีคนสรรเสริญ นั่นแหละความภูมิใจอยู่ตรงนี้ เหมือนพวกเรา ไม
นานก็ต้องแยกจากกัน ตัวจุดกลางระหว่างคิวคิวที่สุด เมื่อค้นพบแล้ว มันจะ
ตอบเราทั้งหมด กลับไปได้ทุกเมื่อ เพราะหมดแล้วข้างล่างไม่มีอะไร สิ่งที่เรา
ว่ายากที่สุดก็ง่ายที่สุด เพราะเรารู้ซึ่งแล้วและรู้จริงด้วย ที่พวกเรานั่งนี้ไม่ใช่
ก้าวที่หนึ่งนะ เราผ่านมามากแล้ว นั่นแหละคุณค่าของจุดกลางระห ว่างคิว
เรามองคุณรอบข้าง เขาอยากได้แบบเรา แต่เขายังหาไม่เจอ เราต้องช่วย
ชี้แนะต้องเมตตา อาจารย์ถือไม้เท้าค้ำเคยสอนไว้ว่า ถ้าเรานั่งแล้วรู้ว่า คนที่
เราช่วยอยู่อดีตชาติเขาเคยเป็นลูกของเรา มันจะตอบในใจตัวเองว่า เราทิ้งเขา
ไม่ได้ ถ้ามาที่นี้ ถึงแม้ว่าเราไม่เคยรู้จักกัน ไม่เคยเกี่ยวข้องกัน แต่มันจะตอบ
ในใจลึกๆ ว่า เราทิ้งไม่ได้ ต้องหาวิธีช่วยเหลือ

ทำไมเจ้าแม่กวนอิมถึงมีความเมตตา เพราะเจ้าแม่กวนอิมรู้ซึ่งว่า มัน
ไม่ต่างกัน มันก็ญาติพี่น้อง ลูกหลาน พวกเดียวกัน อยู่ในวัฏสงสาร เวียนว่าย
ตายเกิดเหมือนกัน อยู่ในกลุ่มเดียวกัน พวกเราที่เกิดมาบน โลก ก็เหมือนกัน
ไม่ได้แตกต่างกัน

คำสอนของพระแม่องค์ธรรม ลูกคนโตช่วยลูกคนเล็ก น้องคนโตช่วยน้องคนเล็ก นั่นก็คือว่าอาจารย์ที่มาสอนก็เคยเป็นแบบเรา มีการเวียนว่ายตายเกิด นั่นคือเบียดเบียนกับเรากฎาติพี่น้องกัน นี่ก็ทำไมพระแม่องค์ธรรมจึงใช้สองคำนี้ อาจารย์ชาวเคยบอกว่า อาจารย์คือลูกคนโตมาสอนพวกเรา อาจารย์ก็เคยอยู่ในเวียนว่ายตายเกิดนี้ พวกเรายังขาดเมตตาคนอื่นอีกมากมาย เรายังไม่รู้จริงถึงความเมตตา เมตตาเลือกไม่ได้ ถ้าจิตยังเลือก นั่นก็คือ ไหนล่ะที่ว่าลูกคนโตช่วยลูกคนเล็ก น้องคนโตช่วยน้องคนเล็ก แต่ถ้าเราช่วยโดยไม่เลือก ช่วยเท่าที่ช่วยได้และไม่ทิ้งสองคำนี้เราถึงจะพูดได้เต็มปาก เหมือนกับที่อาจารย์มาสอนเรา คำว่าได้แก่ไหนแก่นั้นขึ้นกับเรา ไม่ใช่ขึ้นกับอาจารย์ ยิ่งเรารู้มากอาจารย์ก็สอนให้มาก พวกเราได้แก่ไหน ก็แก่นั้น เพราะฉะนั้นทำอะไรให้สุขมากๆ ยังมีอีกมากมายที่เมื่อเรารู้แล้ว จะภูมิใจที่เรารู้นี้แค่ปลายๆ ของผลที่ได้ แต่ที่เรานั่งอย่างนี้มันก็ก้าวไปไกล แต่ผลที่เราได้ยังเล็กน้อยเท่านั้น เพราะฉะนั้นไปหาวิธี จะเปรียบก็คือว่า เรากินยาถูกรโรค แต่ยังไม่ตรงที่ หายบ้างแต่ยังปวดอยู่ เหมือนกับเรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว แต่เรายังทุกข์ ผลที่เราได้ยังเล็กน้อยเท่านั้น มันยังไม่ตรงจุดจริง เป็นแค่ปลายๆ เท่านั้น

สอนไปไกล แต่ได้ผลน้อย หาวิธีแก้ไข จุดกลางระหว่างคิ้วมีค่ามหาศาล ถ้าเรารู้จริง ช่วยเหลือคนได้มากมาย

อาจารย์ฟ้าจาง

17 ก.ค. 45

อาจารย์สอนให้นั่งเข็นที่จิต เหมือนลอยอยู่กลางอากาศ กว้างที่สุด เหมือนเราลอยอยู่บนน้ำแข็ง นั่งให้เข็นทั่วกาย อาจารย์ที่มาสอนเมื่อ 2 วันที่แล้ว (อาจารย์ฝาแฝด) สอนให้นั่งไม่มีกายสังขาร แต่อาจารย์สอนให้นั่งเข็นทั่วกาย เมื่อเข็นแล้ว ก็ให้เข้าไปที่จุดกลางระหว่างคิ้ว กายสังขารที่เข็นก็ไม่มี เพราะมันวิ่งเข้าไปที่จุดกลางระหว่างคิ้ว ยังมีอาจารย์เบื้องบนอีกมากที่จะมาสอน ถ้าเราใช้ปัญญาจะพบว่า อาจารย์แต่ละองค์จะสอนไม่เหมือนกันเช่น อาจารย์แก้ว จะสอนให้มองทุกอย่างให้เป็นภาพๆ เดียว เรามาที่นี่เพียงชั่วคราว ช่วยาม คำสอนต่างกันแต่ผลคืออันเดียวกัน นั่นคือว่าเราคิดตรงไหนอาจารย์อีกองค์ก็จะมาพูดเพิ่มเติม เราก็จะเข้าใจขึ้น แรกๆ อาจารย์จะสอนง่ายๆ ก่อน ถ้ายากไปก็จะงง นี่พวกเราเลย 80 แล้วนะ จาก 100 เราได้เกิด 80 แล้วนะ แรกๆ ได้จุดกลางตึงๆ นี่เราได้เกินครึ่งแล้วนะ ยิ่งถ้าเราได้เข็นที่จิต เราเลย 80 แล้วนะ ให้ภูมิใจ อาจารย์ฟ้าเคยบอกว่า เราจงภูมิใจตัวเองแล้วที่เราทำได้ถึงจุดนี้ นี่เบื้องบนให้กำลังใจเราทางอ้อม ให้เราตั้งใจฝึกให้ดีขึ้นๆ อาจารย์ฟ้าบอกว่าอย่างน้อยพวกที่มีพรรคพวก เขาก็ไม่ทิ้งเรา เขาเสียเวลาเสียงานมา คຸ້ມครองเรา นั่นคือเราไม่ธรรมดา เราจงภูมิใจว่ายังมีหัวหน้าใหญ่มาคຸ້ມครองพวกเรา พวกเขาอยู่ข้างบนสบายๆ ยังต้องลงมาคຸ້ມครองเราดังนั้นพวกเรา มาถูกทางแล้ว การที่เราเสียสละเวลามาที่นี่ไม่เสียเปล่าที่นี่ของจริง อย่างที่พวกเราเข็นที่จิต เรารู้วาระจิตคนอื่น รู้ว่าจิตใจเขาคิดอย่างไร เราก็อาวชิรช่วยเหลือเขาได้ ที่เรฝึกนี้ไม่เสียเปล่า พยายามเข็นที่จิต สงบให้มากขึ้น เพื่อเตรียมไปช่วยเหลือคนอื่นต่อไป อาจารย์ต่างๆ ที่เคยมาสอนเรา ต่างแะเข้ามาดูว่าเราฝึกไปถึงไหน นั่นคืออาจารย์ไม่ทิ้งพวกเรา นี่คือฝึกว่าอาจารย์ต่างๆ ยัง

ห่วงใยเรา ยังไม่ทิ้งเรา ดังนั้นเราก็อย่าทิ้งใคร คำสอนของอาจารย์แฝด ถ้าเรา
เข้าใจ เราจะรู้ซึ่งเลยว่า สงบคืออะไร ที่ไม่สงบเพราะยังมีตัวตนเข้ามาเกือบ
ทุกขณะจิต ไม่ใช่จิตแท้ ทำอย่างไรให้นึกว่าตัวตนไม่มี ถ้ามีตัวตน ก็จะมา
พะวงในตัวสังขาร เพียงให้จิตรู้จักพอ สังขารมันหิวก็กิน กินอิ่มก็พอ อันไหน
จำเป็นต้องทำก็ทำ จิตเรารู้ว่าทำ แต่ทำพอสมควร ถ้ามากเกินไปสังขารก็แย่ คิด
มากก็ปวดหัวมีโรคตามมา อาจารย์แต่ละองค์ที่มาสอน เราต้องใช้ปัญญา
พิจารณาให้ดี มันจะมารวมกันที่สูตรที่ 8 จะมีอาจารย์สูงๆ มาสอนเราเรื่อยๆ
อีกมาก ที่อาจารย์สอนให้เย็นที่จิต ก็คือเรื่องใหญ่ให้เรารู้วาระจิตของคนอื่น
พวกเราหลายคนเริ่มรู้ได้ แต่ว่ามันยังเบาอยู่ พยายามสงบให้มากขึ้น ตอน
ที่มานั่งให้ทิ้งทุกอย่างอย่าใส่ใจ จิตของเรายังมีเรื่องวุ่นวายอยู่ ดังนั้น ต้องเอา
ความสงบให้มาก ความอยาก ความโมโห พวกนี้เป็นพลังที่แรง ถ้าเราสงบ
มากๆ เราจะรับรู้พลังเหล่านี้ได้ ตามคำสอนของอาจารย์แฝด มันมีแต่จิตรู้
สังขารไม่มีเลย จะนั่งท่าไหนไม่ใส่ใจ พยายามสงบเย็นที่จิตรับรู้จิตคนอื่น นี่
คือตัววัดความสงบ ตัวพิสูจน์เรา อะไรที่จำเป็น เรารู้ไว้ อะไรที่ไม่จำเป็นทิ้ง
ไปเลย ไม่ต้องไปสนใจ ไม่มีอยู่ในจิต ไม่ต้องไปใส่ใจ ความสงบจะมากขึ้น
หาวิธีให้มันสงบมากขึ้น ต้องทำให้ถี่มากขึ้น ให้ชำนาญขึ้นเอาตัวเราเป็น
เครื่องวัด เมื่อชำนาญมากขึ้น เอาเย็นที่จิตนี้ เข้าไปที่จุดกลางระหว่างคิ้ว

พยายามใช้ปัญญาหาวิธีว่า ทำอย่างไรให้สงบเย็นที่จิตให้มาก ๆ
อาจารย์แฝดสอนให้เราเห็นว่า ที่เราไม่สงบ เพราะมีตัวตนเข้ามา ไอ้ที่ว่าเราทิ้งๆ
มันไม่ได้ทั้งจริง มันหลอกตัวเรา จิตมันรู้ว่าตัวตนไม่มี จิตนั่ง จิตยืน จิตเดิน
ไม่มี มันเป็นของสังขารทั้งนั้น ให้เพียงแต่รู้ แต่อย่าเอากายผูกกับจิต อย่าเอา
จิตเป็นตัวตน มันไม่ใช่ มันแยกขาดออกจากกัน แต่พวกเรายังแยกออกไม่ชัด
เช่น ตอนยืน จิตไม่รู้ว่ายืน แล้วใครยืนล่ะ สังขารมันยืน จิตรู้เพียงว่าสังขาร
ยืน แต่ไม่ใช่จิตยืน จิตมันสงบต้องแยกให้ออก เราเอาจิตมามีตัวตนเลย
สับสน เช่น อาจารย์ก็สงบทุกขณะจิต สิ่งที่เราเห็นทำๆ อยู่นี้สงบนะ จะให้

อาจารย์จึงมานั่งแบบเราเพื่อสงบไม่ได้ จิตสงบของมัน สังขารจะทำอะไรก็
ทำไปสิ มันแยกกัน แต่มันไปด้วยกัน ดังนั้นจึงสงบตลอดเวลาทุกขณะจิต
มันเป็นไปได้ คือจิตกับสังขารมันแยกจากกันอยู่แล้ว แต่มันไปด้วยกันทำ
นั่นเอง

จะทำอะไรต้องจริงใจกับตัวเอง เราตั้งใจจะทำอะไร ต้องจริงใจกับตัวเอง ถ้าเราไม่จริงใจกับตัวเองแล้ว มันหมายถึงว่า เรายังไม่มีศรัทธา เรายังไม่เชื่อมั่น สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกอย่างก็มีความจริงใจกับตัวเองก่อน จริงใจกับตัวเองว่า จะช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยากไม่มีที่สิ้นสุด นั่นคือจริงใจกับตัวเองที่จะช่วยเหลือคนหลายๆ ที่เรานั่งกันได้ไม่เท่าไร เพราะเราขาดความจริงใจกับตัวเอง เราเพียงแต่มาเพื่อฝึก เพื่ออยากจะรู้ อยากจะพิสูจน์ แต่ขาดความจริงใจกับตัวเองที่ว่า สิ่งที่เราอยากจะรู้ อยากจะฝึก อยากจะพิสูจน์ ต้องให้ได้ถึงจะลำบากแค่ไหน ฝึกหนักแค่ไหนต้องให้ได้ นั่นคือเราจริงใจกับตัวเอง เมื่อเรามีความจริงใจกับตัวเองแล้ว สิ่งต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะเราจริงใจกับตัวเองเพื่อต้องการหลุดพ้น เพื่อกลับไปสู่เบื้องบน นั่นคือเรื่องใหญ่ สิ่งที่มากระทบกับเราเป็นเรื่องปลาย แทะจะไม่มีความสำคัญในจิตกับเราเลย เพราะนั่นมีเพียงแต่ว่า เมื่อเรากลับขึ้นไป สิ่งที่ยังอยู่ข้างล่างมันก็ยังอยู่ เพราะถ้าเราจริงใจกับตัวเองแล้ว พูดย่างๆ ว่าอุปสรรคข้างล่างที่เราเจอ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ แทะจะไม่มีความหมาย สิ่งที่เราจริงใจกับตัวเองเพื่อกลับไปสู่เบื้องบน นั่นคือเรื่องใหญ่ ที่เราต้องทำตาม ดังนั้นทำอะไรพยายามให้จริงใจกับตัวเอง เราตั้งใจอย่างไรไว้ ก็ให้จริงใจกับตัวเองอย่างนั้น ถ้าเราขาดความจริงใจกับตัวเองแล้ว สิ่งที่เราอยากจะทำจะสมหวัง มันก็ยาก เพราะเราขาดความเชื่อมั่น ขาดความศรัทธาที่มีต่อตัวเรา เพราะพวกที่มานั่งสมาธิที่นี่เพื่ออยากรู้ อยากศึกษา อยากพิสูจน์ นั่นคือเราเริ่มมีความจริงใจกับตัวเองบางส่วน เพื่อให้ได้สิ่งที่เราค้นหาว่าเป็นสิ่งที่แน่นอน อาจารย์องค์อื่นๆ ที่ผ่านมา ได้บอกแล้วว่า เรามาที่นี่เราจริงใจกับตัวเอง ตั้งใจมานี้ เพื่อนั่งที่นี้

เป็นการฝึกการจริงจังกับตัวเองในเบื้องต้น ส่วนที่เราอยากจะรู้มากขึ้น เราต้องจริงจังกับตัวเอง ว่าเราต้องค้นหาให้เจอ ไม่ว่าจะยากแค่ไหนเราก็จะทำ ดังนั้นที่อาจารย์มานี้ ก็มาสอนเพิ่มว่า ทำอะไรเราต้องจริงจังกับตัวเองด้วย ถ้าเราไม่จริงจังกับตัวเองแล้ว สิ่งที่จะทำตามต่อไป มันก็ไม่ใช่ได้มาง่าย ๆ ดังนั้นทำอะไรพยายามจริงจังกับตัวเองด้วย

อาจารย์สองฝา

29 ก.ค. 46

ทำไมชื่ออาจารย์สองฝา ไม่ใช่อาจารย์จิ้งกษนะ คนละอย่าง เอาเงิงดิ ฝาแรกมันใหญ่เงิงไป ฝาที่สองก็มันเล็กเงิงไป อาจารย์สองฝาคือฝาแรกมันใหญ่เงิงไป ฝาที่สองมันก็เล็กเงิงไป ถ้าใหญ่เงิงไปก็กะกะ ไปวางที่ไหน มันก็กะกะ มันเข้าไม่ได้กะกะไปหมด อีกฝานึงก็เล็กเงิงไป ที่เล็กนี้มันเล็กแบบไม่รู้เรื่อง ถ้าตัวเล็กถ่อมตน ไม่เป็นไรแต่นี้เล็กแบบไม่รู้เรื่อง เมื่อเล็กแบบไม่รู้เรื่อง ไปที่ไหนหรือไปในที่อื่น ก็มองอะไรไม่ออก เล็กเงิงไป ขอให้มองก็มองไม่ออก นั่นคือฝาเล็ก เอาฝาเล็กก่อน ฝาเล็กนี่คือ เรามองอะไรมองจุดเดียวเมื่อมองจุดเดียว มันก็ดีและไม่ดีบางอย่าง แต่เรามองจุดเดียวที่ไม่เอาอย่างอื่นเข้ามามองด้วย เพราะจุดเล็กๆ มันมีเยอะเยอะ ถ้าเรามองจุดเล็กแต่ละจุดนะมองทะลุแล้ว ก็เอาจุดเล็กๆ นี้มารวมนะ เช่น เรามองความโลภ ก็คือ จุดเล็กของความโลภ มองให้ออก โลภไปได้อะไร อยากเงิงไปเราใช้อะไร ถ้าไม่โลภแล้วเราอยู่ไหนไหม ถ้าเราไม่มีความโลภแล้วนี้ เราพอกินไหม แล้วโลกอยากแค่ไหน ถึงเรียกว่าไม่โลภ ถ้าความอยากคือความโลภ ทำอะไรเราไม่อยากก็คือความไม่โลภ แต่ได้ของมาถือว่าโลภไหม นั่นคือจุดเล็กของความโลภ แต่ความโลภของจุดเล็กนี้มองทะลุไหม ในเมื่อเรายังมีความอยาก ถ้าไม่ทำ มันก็ไม่กิน จะอยู่เฉยๆ แล้วเบื่องบนมีอะไรให้กินไหม มันต้องทำอะ แล้วมันคือความโลภหรือเปล่า มองให้ออก ใ้อี้ทำนี่ เพราะเรามีกายสังขารที่ต้องใช้ ที่ดำเนินไปใช้ต่อเนื่อง (คำตอบ) ไม่โลภ เราบอกอย่างนี้ไม่โลภ เพราะมาทำเพื่อให้กายสังขารใช้ ถามว่าถ้าใช้แล้วพอสมควร แต่มากกว่าที่เป็นอยู่ได้ไหม เพื่อกายสังขารสุขสบาย (คำตอบ) อย่างนี้ไม่โลภ แต่กายสังขารที่เกินสุขสบาย อย่างนี้ถือว่าโลภ นี่ก็คือจุดโลก

ถามว่ากายสังขารสลายเพื่ออะไร เพื่อเมื่อเราเกิดมาแล้วนี้ มันต้องมีชีวิตอยู่รอดต่อไปแล้วมันต้องมีใช้จ่าย ต้องอะไรนะ ต้องมีซื้อโน้นซื้อนี้ไม่ซื้อมันไม่ไหว ต้องเก็บโน้นเก็บนี้ ให้พอสมควรจนกายสังขารไม่เหนื่อย นั่นไม่เรียกว่าโลก ถึงเราจะเก็บไว้ แต่บอกเพื่อกายสังขารต่อไป บางอย่างถ้าเกิดว่ากายสังขารเราแก่ เราต้องเก็บเยอะๆ อย่างนี้ไม่โลก เพราะกายสังขารบอกว่ามันไม่ไหว มันเหนื่อย อย่างนี้ไม่โลก แต่ถ้าถามว่าทำแล้วกายสังขารแก่ไม่ไหว เพื่อได้บางอย่างขึ้นมา ถ้าถามว่าบางอย่างไม่จำเป็น ถ้าเรามีน้อยหน่อยเราก็อสบาย แต่เราอยากให้กายสังขารเหนื่อยเพื่อให้ดีมากๆ เพื่อสบาย ในสังขารที่สลายขึ้นต่อไป แต่เราเอากายสังขารเข้าแลก อย่างนี้โลก เพราะฉะนั้นในคำว่าโลกนี้ ถามว่า “อยาก” ไหม (คำตอบ) อยาก แต่อยากในกายสังขารที่จำเป็น คำว่า ‘อยาก’ อยากที่เป็นทุกข์ ก็คือมีความอยาก คล้ายๆ แสวงหาในสิ่งที่เกิน เอาคำว่า เกิน”นี้เป็นตัววัด เพราะตัวนี้เราจะรู้ว่า แค่นี้เราบอกว่าพอแล้ว พอแล้วนั่นคือ “ไม่เกิน” แต่เราบอกมันไม่พอเราอยากจะมีอย่างนี้ๆ มามากกว่านี้ เพราะว่าไอ้แค่นี้มันสุขสบายไม่พอ เราอยากหาสุขสบายมากกว่านี้ โดยเอากายสังขารทำ อย่างนี้คือว่า “เกิน” ดูความโลภจุดเดียวให้ออก ถ้าดูความโลภจุดเดียวให้ออกมองชัดทุกอย่าง มองให้ทะลุหมดเวลาทำอะไรมันจะตอบได้หมดนั่นก็คือ เราเอาจุดเดี่ยวนี่แหละสร้างปัญญามันไม่ได้เป็นฝาเล็กแล้ว มันเข้ามาเป็นฝากลาง เพราะฉะนั้นที่ฝาเล็ก มันไม่ใช่ตัวเล็ก ที่ฝาเล็กก็คือมองแค่จุดเดียวในตัวนั้น ยังมีอีกมากมาย นั่นคือจุดเล็กของความโลภที่ได้บอกแล้ว เราต้องตอบแล้วว่าที่โลกอย่างนี้ๆ แต่ตัวเดียวเราตอบได้หมดแล้ว ตัวอื่นเราจะตอบมาสร้างปัญญาจากตัวเล็ก ส่วนฝาใหญ่ ฝาใหญ่นี้ คือ มีเกินมากเกินไปมากมาย จนมันเกาะกะ เหมือนกับความโลภเหมือนกัน ดูจากความโลภ จากฝาใหญ่ โลกเอาตรงนี้ อย่างโน้น อย่างนี้ มีร้อยอย่างก็โลภร้อยอย่าง มีสองร้อยอย่างก็โลภสองร้อยอย่าง มันเป็นฝาใหญ่ เพราะมันเหนื่อยเกาะกะ เราให้จิตใจเหนื่อยตั้งแต่แรกๆ นั่นคือฝาใหญ่

เหนื่อยมาก เมื่อเหนื่อยมากจิตก็เหนื่อยมาก กายสังขารยังไม่ไปทำอะไรก็เหนื่อยแล้ว นั่นคือฝ่าใหญ่ เพราะฉะนั้นในความโลภ ในจุดเดียว เป็นทั้งฝ่าใหญ่ก็ได้ เป็นทั้งฝ่าเล็กก็ได้ เราทำยังไงลดฝ่าใหญ่ลงมา ฝ่าเล็กมองทะลุให้หลายๆ อย่างมองแบบปัญญาให้มันมากขึ้น ถ้าถามว่าในฝ่าใหญ่กับฝ่าเล็ก อันไหนดี (คำตอบ) ไม่มีดี ฝ่าเล็กก็ไม่ดี ฝ่าใหญ่ก็ไม่ดี เพราะในฝ่าใหญ่กับฝ่าเล็ก ปัญญาก็ไม่เกิดทั้งสองฝ่า ให้เป็นฝากลาง นี่คือการโลกตัวเดียวมองทะลุแล้ว ความสงบจากความโลภก็มี เหมือนเรานั่งสมาธิ อยากกลับไปสู่วิษณุพนธ์ บ่น นั่นก็คือความโลภ แต่ในความโลภที่เราบอกตัวเองได้ว่า เพื่อพิสูจน์ทางสายทองแห่งนี้ ว่าเป็นสายทองที่กลับไปสู่วิษณุพนธ์จริงไหม เพราะมาพิสูจน์ตัวนี้ ไม่ใช่เราอยากกลับไปสู่วิษณุพนธ์ ถ้าถามว่า อยากกลับไปสู่วิษณุพนธ์นะ ตัวนี้ดีไหม (คำตอบ) ยังไม่ดี เพราะเรายังมีความอยาก เราเกิดไม่ยอม (มีความ) ยาก เราก็ไม่มานั่ง เราทำให้เป็นฝากลาง ก็คือเรามาว่าหลายอาจารย์ที่สอน ว่าสายทองนี้กลับไปหาพระแม่องค์ธรรมได้จริงไหม เพื่อพิสูจน์ตัวนี้ ถ้าหากว่าจริง เราก็เอาตัวนี้ไปบอกคนต่อๆ ไป ให้รู้เหมือนเราให้เขารู้มากกว่าเรา ให้เขาได้สัมผัสตัวนี้ อย่างน้อยได้สัมผัส นี่ก็ฝากลาง จะไม่มีคำว่า “เราอยากกลับไปสู่วิษณุพนธ์” ถ้าเราว่าเรายังกลับไปสู่วิษณุพนธ์ก็ยังไม่เข้าข้างตัวเอง โดยลืมคนอื่นไปหมด นี่อาจารย์สองฝ่า มองจุดเดียวเป็นทั้งฝ่าใหญ่ เป็นฝ่าเล็กได้ ทำยังไงให้เป็นฝากลาง.... ไปแล้ว

อาจารย์แฝด

15 ก.ค. 46

อาจารย์แฝดองค์ที่ 1

นั่งๆ นิ่งสงบๆ วิธีทำให้สงบ อาจารย์ที่สอน อันแรกก็คือ เราไม่มีอะไร ที่เรียกว่าร่างกายของเราให้ไม่มี ถ้านึกว่ามี อะไรก็จะตามมาเยอะ ให้นึกว่าไม่มี อะไรก็ไม่ตามมา เวลานั่งให้สงบ เดินให้สงบ ทำอะไรให้สงบ ให้นึกว่า “ไม่มี” มีแต่จิตที่อยู่จุดกลางระหว่างคิ้วแค่นั้น อาจารย์ที่มาสอนให้เขียนที่จิต นั่นคือว่า รู้ใจว่าเราสงบก็คือ ต้องเขียนที่จิต อาจารย์มาสอนเรื่องวิธีนั่งให้สงบ คือนึกไม่มีร่างกาย ถ้านึกให้มี อะไรก็ตามมา นึกให้มีก็ได้ยิน นึกให้มีก็ได้กลิ่น นึกให้มีก็ได้เห็นเพราะนึก ว่ามีก็เลยตัวนี้ตามมา ให้นึกว่าไม่มีร่างกาย ใจที่ได้เห็น ที่ได้ยิน ก็ไม่มี มีแต่จิตอยู่ในจุดกลางระหว่างคิ้ว จิตจุดกลางระหว่างคิ้วอยู่ในตัวตน แอบฝังเข้าไปข้างใน เราแค่ดึงออกมาใช้ที่เบื้องบน อาจารย์ฟ้าใจจุดนั้นคือดึงของเราออกมาใช้ การใช้จุดกลางระหว่างคิ้วช่วยได้มากมาย

อาจารย์แฝดองค์ที่ 2

มันเป็นการที่ว่า ค้นหาจิตเดิมแท้ของเรา เพราะจิตเดิมแท้ของเราแล้ว มันฝังลึกเข้าไปๆ มากมาย มีอะไรจากข้างล่างที่เยอะแยะๆ ได้ปิดกั้นของเรา ฉะนั้นอาจารย์ฟ้า หรืออาจารย์อื่นๆ ที่มาใจจุดให้เราเพื่อดึงออกมาใช้ เรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้วนี้ เรายังเอาจุดกลางระหว่างคิ้วมาใช้ไม่เป็น เพราะจุดนี้เป็นจุดที่เป็นจิตเดิมแท้ที่อยู่ในเบื้องบน สามารถทำอะไรได้ เยอะแยะมากมาย เรายังดึงออกมาใช้ไม่มาก คุณอาจารย์หลายองค์ที่มาสอน ก็ นั่นแหละ ใช้จุดกลางระหว่างคิ้วของแต่ละอาจารย์เพื่อมาสอนพวกเรา นั่น

คือว่า อาจารย์หลายองค์ ไม่มีร่างกายแล้วแต่สอนแล้วจิตของแต่ละคน ที่มานั่งในนี้

อาจารย์เผดองค์ที่ 1

เพราะฉะนั้นเวลาอาจารย์ท่าย ก็คือจิตเรา นี่แหละอาจารย์สอน ใจที่เขียนที่จิต เอาความสงบ เมื่อความสงบมีแล้ว รับรู้ทุกอย่างได้ เพราะฉะนั้นที่อาจารย์เผดมาสอนก็คือ นั่งสงบ เดินสงบ จะทำอะไรสงบ ใจที่ว่างร่างกายไม่มีเลย สงบ จะทำให้สงบเร็วมากขึ้น เอ้า...ไปแล้ว

อาจารย์ฝากลับ

26-29 ก.ค. 46

...เหมือนเราต้องกระจกดูสวย มองกลับหลังดูบ้าง ดายห้า! ข้างหลัง หงอก ข้างหลังตรงนี้อ้วน เข้าใจยัง เพราะว่ามองกลับหลังทำยังไงถ้ามอง กลับหลังนะ เพราะเรามองแต่ผิวภายนอกหมด เอาสิ่งที่เห็นข้างนอกนะ ที่ผิว ภายนอก ก็คือ ดี ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นที่อาจารย์ถึงเอากระดาษให้เขียน ไม่ใช่ เข้าใจยัง เราเห็นว่ามันเป็นแบบนี้ๆ แล้วต้องเป็น ที่เราคิดว่าปัญญา มัน (คน อื่น) สู้เราไม่ได้ ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นอาจารย์ให้ทำดู มองกลับหลังอาจใช้เวลา หน่อย แต่ถูก นี้แหละที่เรายังไม่ได้เมตตาคนอื่น อยู่ตรงนี้ เราเอาตัวเอง กำหนด คนนี้คงสอนไม่ได้ คนนี้ยังรับไม่ได้ โดยที่ตัวเองจริงๆ ไม่รู้เรื่องนะ เพราะฉะนั้นเห็นขอตานแล้วมันกลับเป็นอรหันต์ คิดอย่างนี้ไม่ได้ (คิดว่าไม่ มีทางเป็นไปได้) เราจะให้จบสูงๆ แล้วเป็นอรหันต์คิดอย่างนี้ก็ได้ (คิดว่า เป็นไปได้มากกว่า) จุดกลางระหว่างคือไม่เกี่ยวกับตัวนี้ ไซ่เปล่า เหมือนกับ ที่มาเห็นอาจารย์ เห็น โนนเห็นนี้ (มีผู้นั่งสมาธิท่านหนึ่งมองเห็นอาจารย์ขณะ นั่งสมาธิ) เขาก็ไม่เรียนสูงนะ แต่เขาเห็นเขาเข้าใจมากกว่าเราเยอะ นั่นคือตัว วัดตัวหนึ่ง เราเรียนสูงอยู่ข้างล่างเพื่อเอามาใช้กับข้างล่างไม่เกี่ยวกับเบื้องบน นะ เพราะฉะนั้นวัดไม่ได้ นั่นมันเป็นลูกข้างต่ำๆ คิดอย่างนี้ไม่ได้ ไอ้ที่คง ัง รับไม่ได้คิดอย่างนี้ไม่ได้ ถ้าเรายังคิดอย่างนี้ก็ยิ่งเข้าข้าง ตัวเอง อาจารย์ถึง บอกให้มองกลับหลัง เรามองแต่ผิวภายนอกตลอด กลับหลังดูบ้างเออ อ้อ ดายห้า มันอยู่กับเรานี้แหละ แต่นึกไม่ถึง อาจารย์ก็เลยบอกว่าเสียงที่ได้ยิน ไอ้ที่เวลาโกรธมันกระทบหูนี้ โกรธแล้ว อาจารย์ก็บอกให้มองกลับหลัง ไอ้ ตัวเสียงมันไม่รู้หรอก ลองสมมุติ เราเป็นเสียง มันดังมา มันก็ไม่มีไอ้ที่คำคำ มันเป็นอย่างนี้ไม่รู้ แต่เวลามันโดนคำด่ามาแล้วเราโกรธ ไอ้ตัวเสียงมันก็บอก

ไม่รู้ มันมาอย่างนี้ก็ไปอย่างนี้ เพราะเรามองแต่ผิวภายนอก แล้วก็คิดยึดเข้าไป เวลาใครชมหน่อย โอ้โฮ ไม่ไหวมันสดชื่น อะไรมันก็ดูดีไปหมด ไอ้ตัวเสียนมันบอกไม่รู้ มันไม่รู้ไอ้ตัวชมเชย ตัวดำ มันไม่รู้ รู้แต่ว่ามันเป็นเสียนออกมา เพราะฉะนั้นบอกเรามองกลับหลัง นี่คือเหตุผลว่าทำไมอาจารย์ที่แล้วบอก (อาจารย์ฝากลับ) เวลาเราเอาฝาปิดหม้อ ไอ้ข้างนอกสวยไปหมด แต่เราเปิดฝาหม้อออกมา เปรอะไปหมด ฝาหม้อเราดำไปหมดเลย แต่ภายนอกเราสวยไปหมด แต่ข้างในเราดำหมด นี่ละอาจารย์สอน เรามองกลับด้านข้าง ขากใหม่ ไม่ขากหрок แรกๆ เราฟังแล้วขากที่จะเข้าใจ ทำไมพระเมื่องค์ธรรมถึงไม่มีฝา ดิก็ไม่มี เสียนก็ไม่มี ไม่มีอะไรแล้ว เขาเรียกว่า “อาจารย์ไม่มีฝา” “อาจารย์ที่ยังมีฝาๆ นี่สอนพวกเรา ทำยังไงไม่ให้มีฝา ถ้ามีฝาเราก็อ้างปิดความชั่วเราไว้ ไซ้ใหม่ เมื่อมีฝาเมื่อไหร่ มันก็ต้องมีหม้อ ถ้าเราไม่มีฝา ไม่รู้จะไปปิดอะไร ไม่ต้องปิดแล้ว ไอ้หม้อนั้นมันเปิดออกหมดโล่งหมด สว่าง นี่คือคำสอนอาจารย์ฝากลับ หลายอาจารย์แล้วนะอาจารย์ฝาแฝด แฝดฝา อาจารย์ไม่มีฝา อาจารย์ฝากลับ ยังมีอาจารย์เกี่ยวกับฝาอีกเยอะ อาจารย์ฝาแฝดกับอาจารย์สองฝาเหมือนกัน ไหม อาจารย์ฝาแฝด กับอาจารย์สองฝาไม่เหมือนกันนะ อาจารย์ฝาแฝด อาจารย์สองฝา อาจารย์ฝาแฝดคือดีกับชั่ว มันอยู่ในตัวเดียวกัน อาจารย์สองฝานี้แยกไปเลย ว่างๆ เราฟังอาจารย์สองฝา

แล้วเตรียมทำหนังสือ ปริมาจารย์ฝา ที่เรากคๆ นี้ (เทป) ไปทำ ปริมาจารย์ฝา สอนง่ายๆ ไม่ขากหрок เอ้าปริมาจารย์ฝา วันนี้แค่นี้ก่อน เดียวรออาจารย์ฟ้า

...อาจารย์ฝาแฝด อาจารย์แฝดฝา คนละองค์ อาจารย์ฝาแฝด อาจารย์สองฝา ก็คนละองค์นะ ใช้ปัญญา อาจารย์กลับฝาก็สอนอีกนั่นก็คนละองค์แล้วใช้ปัญญา อาจารย์จะพูดครั้งเดียว พูดเสร็จแล้วอาจารย์ก็กลับ เพราะฉะนั้นตอนหลังเรานั่ง นั่นคือ ว่าอาจารย์อย่างนี้ลงมานี้เราต้องฝึก

ปัญญามากขึ้นด้วย นอกจากเย็นที่จิตแล้ว สงบทั่วกายสังขารแล้ว เราต้องฝึก ปัญญาไปด้วย ว่าคำสอนของแต่ละอาจารย์หมายถึงอะไร ทำไมอาจารย์กลับ ฝ่าทำไมสอนอย่างนี้ อาจารย์ฝ่าแผดทำไมสอนอย่างนี้ อาจารย์ฝ่าแผดทำไม สอนอย่างนี้ ใช้ปัญญาดู แต่ละอาจารย์จะสอนไม่เหมือนกัน ไม่มีว่า เอ้อ คำ สอนนี้อาจารย์นี้สอนแล้ว

อาจารย์อีกองค์หนึ่งจะสอนเหมือนอย่างนี้ ไม่มีจะต่างกันเลย เราก็ ต้องมีปัญญาเอามารวมกันเป็นยังงั้น นั่นก็คือกำลังสอนให้เราเข้าใจทีละอย่าง ทีละอย่าง โดยมีความสงบเย็นที่จิต แล้วก็ไปพิจารณาในจุดกลางระหว่างคิ้ว โดยเอาคำสอนนี้ ที่อาจารย์สอนแต่ละองค์ ไปพิจารณาให้ละเอียดมากขึ้น จริงๆ วันนี้อาจารย์สองฝ่ามา แต่เห็นเรามีทำอย่างนี้ (ถวายเป็นไตร) ก็อ้อไว้ พรุ้งนี้อาจารย์สองฝ่ามา ให้ความรู้ที่อาจารย์สองฝ่าสอนยังงั้น ต้องใช้ปัญญา ถ้าใช้ ปัญญา อาจารย์ขาว อาจารย์ขาวครึ่ง เคยว่าเราเรื่องทำบุญ ข้างล่างทำบุญกัน บอกอย่าคิดมากนักนะ แต่ขณะที่ไม่คิด เบื้องบนก็ไม่ได้ห้าม แต่เบื้องบนกำลัง สอนเราว่า ในเมื่อเราทำอย่างนี้แล้วนี้ มันควรได้อย่างคุ้มค่าที่เราทำ เพราะฉะนั้นอาจารย์หลายองค์ เริ่มจากอาจารย์ขาวถึงบอก ข้างล่างที่ ฝ่าเหลืองมันไม่ไหวแล้ว แล้วจริงไหม มันไม่ไหวแล้ว ถ้าเรามัวไปติดยึด อย่างนั้น เพื่ออย่างนี้มา (ได้บุญ) เราก็จะไปไกลไม่ได้ ถึงให้มานั่งอย่างนี้ แทน เพื่อให้รู้แจ้ง แล้วเราก็ไปนึกย้อนดู ตามที่อาจารย์ ตั้งแต่อาจารย์ขาว อาจารย์ขาวครึ่ง เกี่ยวกับการทำบุญของเรา จริงไหม ถามว่าห้ามไหม ไม่ห้าม แต่เราทำอย่างไม่มีปัญญาแค่นั้นแหละ เพราะ ฉะนั้นหลังๆ อาจารย์มาสอน ต้องพิจารณาให้มาก คำสอนของอาจารย์สร้างปัญญาให้เรารู้แจ้ง มันจะ เหมือนกับใครที่จะสำเร็จเป็นอรหันต์ ใครที่จะสำเร็จเข้ากลับไปสู่เบื้องบน ก็ จะมีการอย่างนี้มา (ฝึกปัญญา) ถาม เมื่อไม่ไหวก็บอกกล่าว แต่ไม่หมด จะ บอกไม่หมด เพราะถ้าเกิดบอกหมดแล้ว เราก็ไปติดยึดที่บอกหมด โดยไม่ได้ ใช้ปัญญารับรู้ เป็นเพียงแต่บอก เป็นแนวทางเท่านั้น เพราะฉะนั้นพอนั่งๆ

เอาคำสอนของอาจารย์ไปพิจารณาให้มากขึ้น ในคำสอนนั้น มันหมายถึงอะไรเข้าไปอีก ในที่นี้เริ่มเข้าใจ พุดง่ายๆ เริ่มเข้าใจความหวังดีของอาจารย์มากขึ้น เริ่มยอมรับว่า อาจารย์มาสอนจริงๆ มากขึ้น มันเป็นเพียงแต่ว่าเรายังไม่รู้ละเอียดเท่าอาจารย์แค่นั้นเอง นั่นแหละเราต้องมีการฝึกฝน ของเราเองแล้ว เพราะว่าอะไร เพราะศรัทธาตัวนี้เราผ่านมานานแล้ว แต่เรายังไม่เต็มที่ถามว่าศรัทธาใหม่ (คำตอบ) ศรัทธา แต่ยังไม่เต็มที่ตั้งใจใหม่ (คำตอบ) ตั้งใจ แต่ยังไม่เต็มที่ ที่ไม่เต็มที่เพราะว่าเรายังไม่รู้อะไรมากขึ้น

เราเริ่มตั้งใจมากขึ้น เพราะว่าเราเริ่มเข้าใจอะไรมากขึ้น ตามที่อาจารย์สอน แต่เรายังไม่เต็มที่ เพราะว่าเรายังไม่รู้ละเอียดมากขึ้น เพราะฉะนั้นเราต้องใช้ปัญญาเรา พิจารณาว่าจะหาหนทางยังไง ใช่อใหม่ เหมือนกับเมื่อตะกี้อาจารย์ก็เลยบอก ว่าของข้างล่าง องค์ใหม่มานะ (เทพ) แปลกนะ พลังเขาแปลกนะ เอ้อ แปลกกว่าที่เราเคยเจอใหม่ ก็ลองสัมผัสดู พลังเขาแปลกๆ แรงและหนัก นั่นหมายถึงว่าต้องไม่ใช่องค์เดิมที่เคยมีอยู่ นั่นก็แสดงว่า ก็ยังมีพลังแบบนี้ที่เรายังไม่รู้จัก แต่มีอยู่จริงก็ทำนองเดียวกัน ในจุดกลางระหว่างคือ มันยังมีค่าที่เราจะมาใช้อีกมากมาย แต่เรายังหาไม่เจอ วิธีใช้แค่นั้น ไม่ใช่ว่าจุดกลางระหว่างคือทำอะไรไม่ได้ ทำได้ แต่ว่าเรายังไม่รู้วิธีใช้แค่นั้น ก็เหมือนกับองค์ตะกี้เราสัมผัส เราจะรู้ เป็นพลังไม่เหมือนเดิมที่เราเคยเจอ แต่เมื่อสัมผัสกับเรา เรารู้ว่ามีอยู่จริง นั่นก็คือว่า ยังมีอีกมากมาย ในพลังที่แต่ละองค์ที่อยู่ข้างบน ที่เราไม่รู้ก็เยอะ แต่มีอยู่จริง ใช่อใหม่ ก็เหมือนกัน ในจุดกลางระหว่างคือ อาจารย์ตั้งแต่อาจารย์ขาวบอกว่า มันมีค่านะ มันไปใช้งาน ไปใช้โน่นใช้อะไรนี้ได้ ถามว่าใช้ได้ไหม (คำตอบ) ได้ แต่เรายังไม่รู้วิธีใช้แค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นใช้ปัญญาค้นหาดู ลองใช้ปัญญาค้นดูถ้าเราใช้ปัญญาแก้ไขบางเรื่องได้ โดยที่เราเข้าใจถ่องแท้แล้ว นั่นแหละ จะเป็นจุดเริ่มต้นที่เราจะค้นหาสิ่งที่ยากขึ้นอีก เปรียบง่ายๆ ก็คือว่าถ้าเราเย็นที่จิตทั่ว ภายสังขารแล้วเรารู้ความคิดคนอื่นจริงๆ หลายๆ ครั้ง นั่นแหละกำลังใจเรา

จะมา บอกว่าของอย่างนี้วิเศษหนักหนาโดยที่เราคาดไม่ถึง แต่ทำได้จริง นั่นแหละ เรายังขาดตัวนี้ ว่าเอ๊ะ เรารู้ความคิดคนอื่นนี้ เรารู้จริง เอ๊ะ เขาคิดอย่างนี้จริง และเราทำได้ ชำนาญจริงๆ เราขาดตัวนี้ ที่เราจะประสบตัวนี้จริงๆ เรายังไม่มี ถึงมีก็มีน้อยมาก (แต่ว่า) ถึงเรามานั่งอย่างนี้ในใจของเราทุกคนเชื่อว่า มันมีใช้ได้จริงแต่เราต้องใช้เวลาน้อย นั่นก็คือสิ่งที่ถูกต้อง แต่ขณะที่ใช้เวลาน้อย เราต้องเอาปัญญาด้วย เพราะปัญญาตัวนี้จะชี้แนะว่า ที่เรานั่งนี้จะทำยังไงให้มันสงบเย็นที่จิต ทำยังไงมันจะตอบเราเอง ขณะที่เรานั่งอย่างนี้ๆ มาแต่ (ตั้งคำถาม) เอ๊ะ ใช้ปัญญายังไง หัววิธีให้เย็นที่จิต สงบเร็วมากขึ้น โดยใช้ปัญญาเรา นั่นแหละเป็นหนทางที่แก้ไขของเราเอง นั่นก็เหมือนกับว่าเราได้ค้นหาตัวเราเองแล้วนั้นในจิตเดิมแท้แต่ละคน นี่มันเหมือนกันหมด

แต่ทางที่กลับไปสู่เบื้องบนแล้วแต่คน จะออกจากจุดนี้จุดเดียวกัน แต่ใช้ปัญญายังไงที่ จะออกจากจุดนี้ให้เร็ว แค่นั้นแหละ เพราะฉะนั้นที่เรียกว่าอรหันต์ขึ้นไป ก็เขาใช้ปัญญาดู ออกจุดเดียวอย่างเรานี้แหละ แต่เขาไปได้เร็ว เพราะเขาใช้ปัญญาดีกว่า ทำยังไงเย็นที่จิตสงบ นี่ใช้ปัญญาคิดเองหาหนทางเอง ทำยังไงนั่นแหละ มันจะเข้าที่ว่า ค้นด้วยตนเอง มันจะมีความภูมิใจด้วยตนเองมากขึ้น แล้วสิ่งที่เรารู้จะเข้าใจด้วยตัวเองมากขึ้นด้วย เพราะฉะนั้นอาจารย์สอน ๆ ก็คือเพียงชี้แนะหรือหนทางที่จะไปเท่านั้น เพราะฉะนั้น อาจารย์ที่หลังๆ ว่ามันยังมีละเอียดอีกเยอะนะ ในสูตรทั้ง 8 สูตร มันยังมีละเอียดอีกเยอะๆ ไม่ใช่เพียงแค่นั้น คือสอนให้พอรู้เรื่องในระดับหนึ่ง แต่ถ้าเราปฏิบัติได้ละเอียดมากๆ เราก็จะรู้ได้มากมาย โดยใช้จุดกลางระหว่างคิ้วนี้แหละ เอ้า พอ พอ

....เข้าใจหรือยัง นี่ก็สอน เพราะฉะนั้นพยายามเอาสูตรที่ 1 ที่อาจารย์สอน เอ๊ะ มันคืออย่างนี้ๆ มันในลึกๆ มันมีอะไรอีก นั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว นั่งเอื้อ พิจารณา แต่ว่าสูตรนั้นนะ มันไม่ใช่เป็นตัวเลขนะ มันเป็นคำ ถ้าเราตีเป็นเลขรางวัลเลย ห้ามตีเป็นตัวเลข เพราะ ฉะนั้นอาจารย์ถือ

ไม่เท่าคำถึงบอก ห้ามตี ห้ามเขียนเป็นตัวเลขให้เป็นหนังสือ หนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับศูนย์ (1+1=0) เราอ่านแล้ววงเลข แล้วทำเล่มนั้น ต้องแจกฟอลถึง (สถานธรรม) ห้ามแจกที่อื่น เพราะแจกที่อื่นเขาไม่รู้เรื่อง เพราะในนั้นมันจะบอกเลย ให้นั่งพิจารณาสร้างปัญญาในจุดกลางระหว่างคิ้ว บอกเลย เห็นไหม คนอื่นที่ไม่รู้จะสงสัย จุดกลางระหว่างคิ้วมันเป็นยังไงนะไม่รู้ เขียนเลขนะนั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว แต่ทำไมจุดกลางระหว่างคิ้ว ผู้อื่นจะสงสัยถึงว่าไม่เขียนเป็นนั่นออกมา เพราะอะไร เพราะในจุดกลางระหว่างคิ้วนะ มันอยู่ตรงไหน ถ้าไม่ให้ทางฟอลถึง (สถานธรรม) เปิดจะไม่รู้

เราไม่ต้องห่วงหอรอกมันนั่งยังไงก็ได้ นี่เพียงแต่บอกกล่าว เหมือนกับเจ้าแม่กวนอิม มีตาอยู่ข้างบน เราก็มองแค่นั้น แต่มองไม่รู้ ไอ้ที่ตามันวิเศษแค่ไหน ไม่รู้ก็เหมือนกัน นั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว คนอ่านทั่วๆ ไปไม่รู้เรื่อง แต่พวกฟอลถึงจะรู้เรื่อง เพราะฉะนั้นถึงให้แจกพวกฟอลถึงอย่างเดียว คือให้เขาตะลึง โอ้ อาจารย์ไหนบอกจุดกลางเป๊าะๆ เลย ไซ้ใหม่ล่ะบอกให้รู้เป๊าะๆ เลย แต่บอกแล้ว ให้แจกทางฟอลถึงบอกเขาว่า เอ้าลื้อไปนั่ง ลื้อไปอ่าน ยิ่งเล่มนี้เราแจกเยอะเท่าไร ยิ่งคินะ เพราะอะไร เพราะที่พวกฟอลถึงเขายังไม่รู้ว่ ในจุดกลางระหว่างคิ้วนั่งอย่างนี้ได้ เอ้อ นึกว่าไปประชุมธรรมะ ไปๆ ปรประชุมธรรมะนั้นแหละ ค่อยๆ ซึมซาบ ถ้าไปบ่อยๆ ค่อยๆ ซึมซาบๆ แต่ยังไม่มึ่วิธีนั่งที่เร็ว จะค่อยๆ บอกๆ ถามว่าทำไมค่อยๆ บอก เพราะข้างล่างไม่ค่อยมีเวลา (นั่งสมาธิ) นอกจากคนที่มาที่ฟอลถึงเรื่อย ๆ นั่นล่ะจะเริ่มเข้าใจ เพราะที่นี้มีเจอแล้วว่า ทำไมๆ ดึงตรงจุดกลางระหว่างคิ้ว ที่นี้เขาดึงเป็นว่าเล่น รู้เปล่า ดึงจนเป็นของเด็กเล่น แต่พวกฟอลถึงดึง ดึงจนรู้สึกง แต่ที่นี้ดึงเป็นของเด็กเล่น ต่างกันนะ เพราะฉะนั้นนี่คือที่นี้สอน แล้วพอติหลังๆ นี้ อาจารย์มาสอนเรื่อง ดึงตรงจุดกลางระหว่างคิ้วนะถูก แต่ไม่สงบก็ให้พักไว้ก่อน อาจารย์มานี้มาสอน คือเราต้องเย็นที่จิต เพราะเราดึงในจุดกลาง ดึงๆ แล้วเราพิจารณารู้ละเอียดไม่ได้ เราดึงไปก็ไม่มีค่า แต่ที่ดึงนี้ คือให้รู้ว่าจุดอยู่

ตรงนี้ แต่เนี่ยคือให้เขียนที่จิต เมื่อเขียนที่จิตแล้วจนสงบ เขียนทั่วกายสังขารนี้ ค่อยเอาเนี่ย (ความเขียน) ไล่เข้าไปอยู่ในจุดกลางระหว่างคิ้ว นั่นแหละ เราเอาความสงบกับความตึงเข้าไปเนี่ยนั่นแหละมันจะพอดีกับทางสายกลาง ไข่ใหม่ ตัวสงบก็คือตัวหย่อนๆ และ ไม่ต้องกินไป ให้เราสบาย เพราะเราตึงๆ ไปเรื่อยตึงๆ มันก็ปวดอยู่อย่างนี้ ปวดๆ แต่มันไม่ใช่ নিজเองนะ มันปวดของมันเอง มันมีพลังอยู่ในนี้นะ แต่เราต้องเอาความสงบเข้าไป แล้วเวลานั่งที่กายสังขารให้เขียนสงบเพราะอะไร ที่นี้ไม่เหมือน ที่อื่นนะ นั่งเพื่อชนะ ใจที่บอกตรงนี้ปวดหนอ ปวดหนอ ไม่เอาผิด เวลาเรานั่งกายสังขารต้องไม่เป็นอะไร จะนั่งนานแค่ไหนก็ต้องไม่เป็นอะไร อาจจะเมื่อยตามสังขารก็ได้ แต่ถ้าเรานั่งแล้วเราออกมาแล้วขาเรามันไม่ไหว มันพิการ มันได้อะไร ไม่ใช่ ทางสายกลางของข้างล่างสอนก็คือตัวนี้

และทางสายกลางนี้ ของคนนี้กับคนนี้ (อีกคน) ไม่เหมือนกัน อาจารย์ก็บอก คนบางทีเขาเหนื่อยๆ (เพราะทำงาน) เราก็บอกให้ไปพักผ่อน ทางสายกลาง แต่เหนื่อยแล้วมันยังไม่จะมีจะกินอะมันก็ต้องเหนื่อย เวลาทางสายกลางสอนก็คือ เราเหนื่อย ไม่เป็นไร แต่เวลานั่งสงบพัก เอาความพักนี้มาทำให้ความเหนื่อยนี้หายเร็ว ไม่ใช่บอกว่าเราไม่ต้องเหนื่อย เพราะเราต้องไปทำมาหากิน แล้วที่นี้ก็สอนว่าถ้าเราสงบ อย่างบางอย่าง (บางเรื่อง) เราคิดนี้ชั่วโหมงหนึ่ง แต่เรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้วใช้เวลาแค่สิบนาที ได้งานอย่างเดียวกันดีกว่าไหม เราได้พักตั้ง 50 นาที เราไปนั่งแต่ได้งานอย่างเดียวกัน นั่นคือเวลาเราทำอะไรนี้ไม่มีความสงบ เมื่อไม่มีความสงบ มันคิดอย่างนี้มันเล่ห์ช้า ก็เอาจุดกลางระหว่างคิ้วนี้ นั่งได้งานแบบเดียวกันด้วย แต่ใช้เวลาน้อยลง ดีกว่าเปล่า แล้วบางอย่างอันไหนที่เป็นเขาเรียกมีประโยชน์ มีค่า ให้เก็บ อันไหนที่ไม่มีค่า ไม่มีอะไรวางไปเลย เพราะไม่วางแล้วนี้ เก็บไปเรื่อย เราเก็บไม่ใช่แค่ชาตินี้ เราเก็บมาตั้งแต่ไม่รู้ก็หมั่นชาติ เก็บๆๆ เพราะฉะนั้นต้องวาง วางคืออย่าไปใส่ใจ ลืมไปเลย ที่นี้ฝึกฝนถึงว่า เขาว่า

ใครค่า ใครว่า ฐู แต่เฉยๆ ไม่ได้ตอบ แล้วก็มิตติ เหมือนกับข้างล่าง มิตติหยุด แล้วฐูแล้ววางเฉยจะเป็นแบบนี้ เพราะฉะนั้นถ้าเราทำได้มิตติฐู แล้ววางเฉย แล้วนี้ เราไปที่ไหนนะ เรายืมได้ตลอด ถึงงานพรุ่งนี้จะส่ง เราก็กู้ยืมได้ แต่ยืมได้แล้วไม่ใช่ไม่ทำงานนะ เพราะในจุดกลางระหว่างก็ว่าจะตอบเลยว่า เอ้อ ที่เราจะทำนี้ มันอยู่ตรงนี้ มันอย่างนี้ๆ มา เพราะฉะนั้นที่ผ่านมา คือ เราห่วงเกินไป เราห่วงว่าเอ๊ะ มันต้องเกิดอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ มันต้องเป็นอย่างนี้ นั่นแหละ มันไม่มีประโยชน์ แล้วมันกลับเข้ามาเพราะเราไม่มีความสงบ ถ้ามันสงบมันจะอ้อ มันเป็นอย่างนี้ ไอ้ที่เป็นอย่างนี้ๆ ไอ้ที่ไม่มีประโยชน์ things ใดๆ จบเหลืออยู่ 3 อย่าง จาก 10 อย่างเหลืออยู่ 3 อย่าง ไอ้ 7 อย่างเราไม่สนใจ นั่นแหละความสงบเราเอามาใช้ได้ เพราะฉะนั้นที่นี้สอน คือสอนอย่างนี้ อันไหนที่มีประโยชน์ ทำ แต่ที่ไม่มีประโยชน์ ไม่มีอะไร เราอย่าไปใส่ใจ ใส่ใจ มันก็ปวดหัว เพราะฉะนั้นไอ้ที่มันติดมาตั้งนานๆ ติดจน เอ๊ะ เราจะวางก็วางไม่ได้ เพราะกะว่ามันจำเป็น เราว่ามันจำเป็นนะจิตบอกมันจำเป็นๆ จำไปเรื่อย มันเลยแยกไม่ออก เพราะฉะนั้นนั่งในจุดกลางระหว่างก็ว่า เอาความสงบพิจารณาในจุดกลางระหว่างก็ว่า แล้วมันจะตอบเราเอง ตัวนี้มันจะตอบเราเองนะ แล้วจะแปลกใจ เพราะที่นี้มีหลายคน นั่งแบบนี้ เอ๊ะ จะทำอะไร ลองนั่งดู ลองนั่งตามนี้ มันก็เกิดคำตอบเองนะ โดยที่ๆ คำตอบนี้ เราไม่ได้นึกนะ มันจะตอบ เอ้อ มันต้องเป็นอย่างนี้ๆ เอ้อ โดยที่เราคิดไม่ถึงว่า มันจะตอบเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในจุดกลางระหว่างก็ว่านี้ มันไม่ใช่มาจากความคิดเรา มันมาจากจิตที่เราฐูของจริงว่า เอ้อ มันเป็นอย่างนี้จริง มันต่างกับที่เราคิดว่า มันต้องให้เป็นอย่างนี้ๆ ไม่ใช่ต่างกัน และบางทีบางสิ่งที่ได้มา มันแปลกๆ ที่ว่าถ้าเรามา นั่งคิด เราก็กไม่คิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นในจุดกลางระหว่างก็ว่า มันจะเห็นแจ้งของมันเองนะ นี่ง่ายๆ อาจารย์สอนที่เดียวจบเลย เข้ากินน้ำก่อน กินน้ำ สู้อาจารย์ฟ้าไม่ได้ อาจารย์ฟ้าสอนม้วนเดียวจบเลย นี่ยังไม่จบ

...เพราะฉะนั้นที่มาไกลนี้ (มีผู้นั่งสมาธิมาจากชลบุรี) ที่นี้ นั่ง อย่างนี้ แล้วเราจะเอาที่เขามิ ที่อ้อๆ นี้ (เทพ) ของใคร ใครเก็บ (ง) ก็ที่ อาจารย์สอน นี้ ก็ไปฟัง ฟังแล้วก็ไปให้มันต่อๆ (อ้อต่อ) แล้วเวลาอาจารย์ไม่อยู่ เราก็เอา นี้ (เทพ) ไปเปิด เหมือนอาจารย์สอนแหละไปเปิดฟัง ให้ไปฟังเหมือนกันนะ เพราะฉะนั้นที่อาจารย์บอกว่าเราซ้ากว่าเขา ซ้า แต่ว่าไม่ใช่เราซ้าแบบนั้น (ปฏิบัติได้ซ้า) เราก็นั่งมากขึ้นที่นี้ไม่ได้มีตัววัดนะ ว่า ใครมาซ้ามาเร็ว แล้วได้ ก่อน ไม่ใช่ ไม่มี แรกๆ คำสอนของอาจารย์ขาวที่ ว่านั่ง “คำว่าสงบไม่ เกี่ยวกับเวลา” ไม่ใช่เรานั่งชั่วโมงหนึ่ง เราก็จสงบ อีกคนเพ็งนั่งสิบนาทีไม่ สงบ ไม่ใช่ ตัวสงบนี้ไม่เกี่ยวกับเวลา เรานั่งปีบเราก็จสงบได้เลย แล้วแรกๆ ที่ อาจารย์ขาวสอน เรามานั่งนี้ แล้วเรารอสงบ (จากการนั่ง) หรือ ไม่ได้ อย่าง นั้นอาจารย์ก็จิงเดินไปตามถนนไม่สงบหรือ? ใช่ไหม อะ แล้วเรานั่ง เราต้อง มาปิดตานั่งหรือ ก็ไม่ใช่ ก็มันเป็นของข้างล่าง อาจารย์ก็เลย บอกว่า เอ้อ ไม่ เป็นไร เรานั่งแบบนี้ แต่เวลาสงบ มันต้องสงบทั้งเปิดตาด้วยทั้งปิดตาด้วย ทั้ง เดินด้วย ก็อาจารย์ขาวและอาจารย์ขาวครึ่ง ก็เลยบอกว่า ถ้าอาจารย์จิงเดิน ไปก็ไม่สงบสิ แล้วไหนว่าอรหันต์ละ ใช่ไหม เวลาเราสงบแล้วเดินแต่เรา ต้องปิดตาเราก็มองไม่เห็นสิ จริงไหมอะ

เพราะฉะนั้น เวลาสงบ มันไม่เกี่ยวกับต้องนั่ง ต้องอะไรทั้งสิ้น ไม่ เกี่ยว มันอยู่ในจุดกลางระหว่างคิ้ว ถ้าเราเย็นที่จิต เราเข้าได้ ปิดตาก็ได้ ถึง เวลานั้นจะรู้เอง นั่งแล้วสงบเย็นไปเลยทำได้ ที่ต้องทำให้มากๆ ขึ้น ให้เราก็คือ มากๆ ขึ้น เพื่อฝึกความชำนาญเรา เพราะฉะนั้น เรายังไม่ชำนาญ เราก็มารู้จะ อาจารย์สอนอย่างนี้มันเป็นไปไม่ได้ มันอะไรก็ไม่ได้ แต่เราทำๆ ไป มันเริ่ม ไปได้เหมือนกับที่นี้แรกๆ ใต้ตึงจุดกลางระหว่างคิ้ว เป็นไปไม่ได้ หลายคนเลย บอก โอ๊ยเป็นไปไม่ได้ จนตอนนี้มันรู้แล้วว่าเป็นไปได้ เพราะมันได้แล้ว เพราะฉะนั้น เย็นที่จิตที่คิดว่าเป็นไปไม่ได้ แต่บางคนก็ได้ เพราะอะไร เพราะเรายังไม่เข้าใจที่อาจารย์สอนมันหมายถึงอะไรเราเย็นที่จิตนะ

เหมือนกับเราลอยอยู่บนอากาศ อย่ามีอะไรกั้นนะลอยก็คือนั่นคือปล่อย ปล่อยก็คือปล่อย ที่เราปล่อย จากจิตที่เราอยู่ข้างล่างละ ที่เคยคิด ปล่อยออกหมดเลยนั่นละ นั่นอาจารย์วางแผนให้เรา ปล่อยให้หมดเลย อย่าไปนึกอยู่ในห้อง คือปล่อยเลย มันโล่งตลอด โล่งแล้วจะเหมือนกับข้างล่าง บนอากาศเรา เหมือนกับเรามีความรู้สึกเราลอยอยู่บนน้ำแข็ง ทำไมอาจารย์ต้องบอกอย่างนี้ ถ้าไม่บอกเรานั่งลอยๆ เดี่ยวไปเจอแดด อู้ย รู้สึกร้อนเลย เพราะฉะนั้นนี่เป็น ตัวล่อ

...จิตเราสบาย แต่กายสังขารเราแย ไม่ถูก ไข้ไหมอะ ให้มันต้องไปพร้อมกัน แต่เวลาเรานั่ง เราพิจารณาจากจิต เราไม่ไปเกี่ยวกับกายสังขาร เวลาเรานั่งนะ เพราะจิตต้องแยกออกจากกาย เพื่ออะไร เพื่อเวลาตอนที่เราต้องออกจากร่าง เราจะไม่วุ่นวาย มันจะเจ็บปวดเมื่อไหร่ เราฝึกไว้แล้ว แต่ตอนที่เรานั่ง ไม่ใช่ เรามานั่งทรมานกายสังขาร ไม่ถูก นั่นแหละคือทางสายกลาง

เพราะฉะนั้น ที่นั่งเพื่อให้ชนะความปวดนี้ ไม่ได้ เราจะเพ่งๆ ให้มันชนะ ก็ไม่ได้ ต้องถามเราชนะความปวดเพื่ออะไร เอ๊ะ เราบอกถ้ากายสังขารเรานั่งเพื่อชนะความปวด ก็ในเมื่อมันปวด เราก็อย่าเพ่งนั่ง มันก็หายปวด ไข้ไหมอะ เพราะฉะนั้นที่นี้เวลาสงบนี้ กายสังขารเราสบาย จิตเวลาพิจารณาในจุดกลางระหว่างคิ้ว ต่อไปมันจะพิจารณานาน บางทีนานวัดไม่ได้นะ คนหนึ่งอาจจะนาน อาจจะรู้ละเอียดมากนั่งนาน เราออกมาจากสมาธิเราคืออาจจะเมื่อย แต่กายสังขารเราต้องดี นี่! คือทางสายกลาง ไม่จำเป็นและไม่มีประโยชน์ ที่เพื่อชนะความเจ็บปวดในตรงนั้น เจ็บปวดตรงนี้ไม่จำเป็น แต่ว่ามีแต่ว่า ถ้ากรณีที่เราเป็นอะไรสักอย่าง เราใช้จุดกลางระหว่างคิ้วนี้ แผ่นนี้จะหาย ฝึกตัวนี้ถ้าใครทำนะ ฝึกตัวนี้แล้ว ไปช่วยคนอื่นในจุดกลางระหว่างคิ้ว เพื่อติดต่อกับเบื้องบน เพื่อจะช่วยคนนี้ได้ เพราะพลังจากเบื้องบนผ่านเราในจุดกลางระหว่างคิ้ว แผ่นนี้ออก นี่แหละถูกเข้าใจใหม่ เพราะฉะนั้นเราปวด

ตอนนี้ เราเคยปวดนี้ เราก็เอาใช้มือนั่งๆ ในจุดกลางระหว่างคิ้ว ใช้มือคลำๆ นั่งสงบ แต่ต้องสงบนะจบบๆ สงบ เย็นที่จิต สงบด้วย หาย! ให้พิสูจน์ตัวนี้ แล้วอีกอย่างหนึ่งนะ ที่นี้ไม่เคยบอก บอกคนที่มาด้วยนะที่มาคันโรค บางอย่างที่เป็นโรครวมก็หาย ถ้าในจุดกลางระหว่างคิ้วได้ เพราะพลังของ เบื้องบนสายทองนี้ไม่ธรรมดาเรายังไม่รู้คุณค่าตัวนี้อยู่ อาจารย์ถึงบอกเยอะ ไม่ได้ เพราะอะไร เพราะเราจุดกลางระหว่างคิ้วยังไม่เห็นเลขนะ รอให้เห็น ลองใช้ประโยชน์สักทีหนึ่ง แล้วจะรู้ เอ้อ มันใช้ได้จริงนะ ความภูมิใจที่ตั้งใจ เราจะทำอะไรมากขึ้น เพราะนั่นคือเราพิสูจน์แล้ว เอ้อ หายจริงก็อยากจะรู้มากขึ้น ไข้ไหมอะ มันจะตามตัว เพราะฉะนั้นเวลาที่บอก อาจารย์อยากจะทำบอก มากๆ อะไรนั่นนะ มันบอกไม่ได้เพราะเราไม่เคยเจอ ไม่เคยสัมผัส ไม่เคย อะไร แต่ตอนหลังๆ พวกนี้ตั้งจุดกลางระหว่างคิ้ว มันถึง เอ้อ มันตั้งจริงๆ ถึง นั่งต่อ ลองปานนี้ไม่ถึง โอ๊ยต้องนั่งอีกแล้วถึงบ างอย่างเบื้องบนถึงให้รู้ บางอย่าง ที่ให้รู้ไม่ให้รู้เยอะนะ บางทีกินน้ำนี่กินไปตั้งที่จุดกลางระหว่างคิ้ว เองมันก็แปลก เพราะฉะนั้นที่นี้อาจารย์ช่วยทางอ้อม ทำไม่ต้องช่วยทางอ้อม เพราะถ้ารอพวกเรา มันไม่ได้ มันช้า แล้วอย่าลืมนะ สิ่งทุกสิ่งค่าเท่ากัน เรา มองไปข้างนอกสิมันเหมือนเรานะ อาจารย์ขาว อาจารย์ขาวครึ่ง ก็เคยบอกว่า ถ้าเรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้ว เรารู้ว่าคนนี่ในอดีตชาติเคยเป็นลูกเรา เราทิ้ง หรือ อดีตชาติอะนี่เป็นลูกเรานะ เราทิ้งเธอ มันจะตอบเลยทิ้งไม่ได้ คนนี้นี่ เคยเป็นพ่อเรา ขอทานคนนี่เคยเป็นพ่อเราในอดีตชาติเราทิ้งหรือ คิดว่านี่เป็น ขอทานแล้วไม่รู้ไม่เกี่ยว แต่เรานั่งในจุดกลางระหว่างคิ้วรู้ในอดีตชาติ มันจะถามเราว่าเราจะทิ้งเธอ ไข้ไหม เพราะฉะนั้น เรายังมีบางอย่าง มันชนะตัวนี้ ไม่ได้ (การยอมรับอย่างนี้) มันยัง โอ้ ชนะตัวนี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นในสิ่งทุก สิ่งค่าเท่ากัน เราถึงไม่ค่อยเห็นชัด ใครทำเราโกรธหน่อย โมโห ไม่คุยใครทำ ให้เราดีหน่อย โอ๊ย ชอบ นี่มันยังแยกตัวนี้ไม่ออก เรายังมีตัวนี้อยู่จริงๆ ใคร จะนุ่่น (ทำให้โกรธหรือชอบ) มันไม่เกี่ยว มันเป็นของข้างล่าง แต่คำว่าสิ่งทุก

สิ่งค่าเท่ากันคืออะไรนี่ ถามในใจว่าเขาอยากฟื้นทุกข์ใหม่ (คำตอบ) อยาก
เขาทุกข์เหมือนเราใหม่? อยากฟื้นทุกข์ แล้วเราไม่อยากจะให้เขาเจออย่างนี้
หรือ (ธรรมะ) ต้องถาม เอ้อ เราเจอแล้วไอ้โฮ ก็ดีก็เหมือนกัน ถ้าคนนี่ไม่พา
เรามา เราก็ไม่เจออาจารย์ เพราะฉะนั้น เราเอ้อ คิดตอบแทนเขา (ด้วยการ
ช่วยเหลือคนอื่นต่อ) เหมือนกันอะ เรายังมีคนอีกเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ ไม่มี
โอกาสอย่างนี้ เราต้องถามในใจ เราไม่สงสารเขาหรือ ถามว่า คนไหน รู้ ไม่รู้
ไม่เป็นไร เอาคนที่พอเข้าใจ ช่วยเขาก่อน แต่คนที่ไม่เข้าใจ ห้ามทิ้ง ที่นี้ไม่ทิ้ง
นะ แต่เราต้องตอบเบื้องบนได้ เพราะเบื้องบน อาจารย์ข้างบนบอกว่า เราช่วย
100 คน ถ้าเป็นคนข้างล่างเราช่วยได้ 70 โอ๊ย เฮฮา ฉลอง ข้างบนไม่เอา
ข้างบนจะถามว่า 30 คน เราไปไว้ไหน เราต้องตอบนะ 30 คนทำไมไม่ช่วย
เราไปไว้ไหนนี่ข้างบนเป็นอย่างนี้ ถ้าเป็นข้างล่าง โอ๊ย 70 80 โอ้ เฮ ดี ๆ
อาจารย์จะถามว่า 30 คน 20 คน เราไปไว้ไหน เราไม่สงสารเขาหรือ เราต้อง
ตอบนะ

เพราะฉะนั้นเราจะช่วย ต้องถาม คนนี้ทำไมเราไม่ช่วยเพราะว่า
หมั่นไส้ไม่ชอบหน้า ไม่ได้ เพราะเราจะกลับไปสู่เบื้องบน คำแบบนี้ตอบ
ไม่ได้ตอบแล้วเป็นไปไม่ได้นะ (ไปสู่เบื้องบน) เข้าใจไหมเป็นไปไม่ได้
เพราะฉะนั้นทำไมคนนี้ทำไมไม่ช่วย เขายังไม่เข้าใจ ต้องรอเวลา โอกาส
พอดีคนนี่มาก่อน รู้ เข้าใจเร็วกว่า ช่วยคนนี่ก่อน แต่คนนี่ห้ามทิ้งเราต้องตอบ
เบื้องบน เมื่อมีโอกาสจะไปช่วย ต้องตอบแบบนี้ คนนี้ทำไมไม่ช่วย หมั่นไส้
พูดยาก ฟังไม่รู้เรื่องไม่ได้ ถ้าเบื้องบนตอบอย่างนี้มาเราจะไหวอาจารย์หรือ
จริงเปล่า ไม่ได้ เรากลับไปสู่เบื้องบน คำอย่างนี้คิดในจิตใจไม่ได้เลย เข้าใจ
ใหม่ แต่มีเหตุมีผลยังไง เหมือนกับเวลาเราไปช่วยคน อาจารย์ไม่ได้บอกว่า
ต้องช่วยคนหนึ่ง อาจารย์ไม่ได้บอกว่าต้องช่วยพันคน ไม่ได้บอก แต่เราบอก
ว่าช่วย 10 คนพอแล้วคิดในใจว่า 10 คนพอแล้ว แค่นี้พอแล้ว นึกในใจ
นั่นนะ อาจารย์รู้เลยเราช่วย 10 คน แล้วคนที่ 11 12 13 เราไปไว้ไหน ไม่ได้

เราไปช่วยคนอย่าไปจำกัด แต่อาจารย์ก็ไม่ได้บอกว่า เราต้องช่วยแค่นี้ ให้ช่วยตามเหตุสมควร ตามที่เราตั้งใจ เข้าใจไหม

..... (พูดกับคนนั่งสมาธิที่มาไกลจากชลบุรี) เหมือนกับที่อาจารย์ขาบอก เรารู้ว่าตายไปไม่ได้เอาไปสักอย่าง แต่แล้วเราก็มองเห็นอยู่กับพวกนี้ มันถึงแปลก ให้พอดีนั้นแหละทางสายกลาง ทำยังไงให้พอดีเพราะฉะนั้นข้างล่างก็สอน สอนนี้แหละทางสายกลางได้หมดเลย ให้พอดีซะ ที่นี่ลองถามตั้งแต่อาจารย์ขา อาจารย์อื่นๆ คนนั่งสมาธิทั้งโคนว่า ทั้งโคนเสียดสี ทั้งโคนสารพัด ร้องให้ก็มี มีหมดเลย ร้องให้นี่ด่าแบบโง่ว่าเรา ยังโง่ วันนี้เรายังโง่ ยิ่งงอ๊กเจ้า (จวงสิมเอี้ย) นี่เขาโคนไปหลายอีกนะ แรกๆ รับไม่ไหว แต่พอขึ้นไป ขึ้นสูง โอ๊ย สบาย ไปแล้วสบายเลย เอาอย่างนี้แล้ว แรกๆ อาจารย์ขาบอก เราไม่ต้องดูใคร เราดูสมัยก่อน ที่เราเรียกเจ้าแก่ (จวงสิมเอี้ย) เราดูตัวอย่างเจ้าแก่ เขาเคยอยู่กับเรา เราดูเป็นตัวอย่างทำอย่างนี้ล่ะ (เจ้าแก่) ไซ้ไหมอะ เหมือนกันอะ อย่างถ้าเราไปดูอาจารย์จี้ก โฮ อรหันต์นี้ วิสุง วิเศษ เราต้องไปดูก่อนอรหันต์สิ ทรมาณแก่ไหน ไซ้เปล่า

เหมือนนี้ (จวงสิมเอี้ย) ถ้าเราไปยุคนั้น (อนาคต) โอ้โฮ องค์กรนี้ยิ่งใหญ่ แต่เราว่าเขาผ่านมาทำไร่แล้ว แล้วพวกเราจะเล่าประวัติเขา เพราะฉะนั้นเขียนๆ ใน ยุคนั้นโอ้โฮ องค์กรนี้ถืออาวุธนี้ใหญ่โตไซ้เปล่า แต่นั่นไม่รู้ความเป็นมาองค์กรนี้ใหญ่โต ลูกน้องเยอะแยะ แต่นี่พวกเราเจอว่าเขาผ่านมาแก่ไหน นี่แหละ “มีคุณค่า” เราก็มองไม่เห็น ไม่ใช่เราไม่เห็น ทำตามซะ แล้วคนๆ นี้เคยโกหกหรือเปล่าไม่โกหก เราไม่ต้องดูใคร เราดูนี้ (จวงสิมเอี้ย) ทำตาม เราสบายแล้ว.....

สามสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (อาจารย์ถือพัด, อาจารย์ไม้เท้าทอง, อาจารย์สามสิ่ง)

23 ก.พ. 46

(อาจารย์ถือพัด) ... อย่าเพิ่งแต่ว่า “รู้” แล้วเวลาเกิดอะไรขึ้นมา ก็คล้ายๆ กับมันแก้ไขไม่ได้ พูดย่างๆ ว่าเราทานอะไรได้ เขาบอกว่านี่ทานแล้ว อืม อย่างนี้ทานแล้วอืม ใครบอกเรารู้ไม่รู้ เราก็บอกว่านี่ทานแล้วอืม บอกต่อๆ ทานแล้วอืม จนไปเจออยู่ว่า ใครก็ได้บอกว่าไอ้ที่อืม มันอืมยังไงบอก อาจารย์ได้ไหม เรารู้ไม่ได้ เพราะได้แต่พูดต่อๆ เรารู้ไม่ได้ แต่พูดต่อๆ ว่าไอ้ที่อืม มันเป็นอย่างไง (อาการอืม) ...เหมือนกัน เรารู้ว่า โลก โกรธ หลง มันไม่ดีนะ แต่ในตัวเราก็มียังมีแล้ว เราเลยคิดว่า ไอ้คำว่าโลก โกรธ หลง มันไม่ดี มันเป็นอย่างไง ตัวนี้ที่เราไม่รู้ซึ่ง เราไม่รู้ว่าจะไม่ดีจริงๆ ถ้าจิตเรารู้ว่ามันไม่ดีจริงๆ โลก โกรธ หลง มันก็จะไม่อยู่ในจิตเราเลย จะไม่มีเลย เพราะเรารู้ว่า มันไม่ดีจริงๆ ถ้ายังมีบ้าง หรือมีนิดมีหน่อย มันก็คือไม่ดี เพราะฉะนั้นที่เราผ่านมาๆ ว่าที่ว่าสอนยาก มันไม่ยาก ธรรมชาติของอาจารย์ มันไม่ยาก แม้แต่ที่เราไหว้ (คำสอนพระพุทธเจ้า) มันไม่ยาก แต่เราไม่เข้าใจว่าเหตุผลที่เขาสอนมันเป็นยังไง แล้วคำๆ สอนนั้น อาจารย์ก็เคยบอกแล้วว่า ในคำสอนเดียวกันนั้น ตอนแรกเราเข้าใจอย่างนี้ แล้วเอาคำสอนนั้นมาพูดถึงอีก เราจะเข้าใจละเอียด รู้เหตุผลที่อาจารย์สอน มองละเอียดเข้าไปอีก มันจะเหตุผลต่อๆ ในคำสอนนั้น นั่นก็คือว่าเราเริ่มเข้าใจมากขึ้น เรารู้เหตุและผล ในคำสอนนั้นมากขึ้น มันมากกว่าที่เราเคยๆ เข้าใจเราจะรู้มากขึ้น ว่าในคำสอนนั้น เราจะรู้มากขึ้น เรารู้เหตุและผลมาก ถ้าเรายังรู้ละเอียด มองทะลุได้ อย่างทุกอย่าง ยิ่งง่ายขึ้นแล้ว นั่นคือฝึกจิตให้ละเอียด เมื่อฝึกจิตให้ละเอียดแล้ว ทุกอย่างที่เราจะดูนี้ มันจะเป็นนิสัย มันต้องละเอียดตามไปด้วย

เพราะฉะนั้นเราได้ออย่างหนึ่ง อย่างอื่นไม่ต้องห่วงแล้ว เพราะจิตตัวนี้มันจะบอกเลย ต้องดูแลเอียด คืออะไรเป็นยังไง เพราะเราเคยดูตัวนี้มาแล้ว เหมือนกันนะ เหมือนกับที่เราเคยทำอะไรอย่างหนึ่ง เองง่ายๆ อะไร ... เช่นวันนี้ ปอกมะม่วง ชอบปอกมะม่วง เรารู้จักมีด วิธีปอกเป็นยังไง รู้ว่าเอา ใ้ออย่างนี้ต้องปอกอย่างนี้ ถ้าทานอย่างนี้ ต้องปอกอย่างนี้ ต่อไปเราเจอ ถ้าเจออะไรๆ ที่ลักษณะคล้ายกัน เราก็จับปอกได้ เพราะเรารู้แล้ว เราไม่กังวลแล้ว แต่ที่แย่คือ อาจารย์บอกให้ปอกมะม่วง เราไม่รู้ปอกยังไง เพราะเราไม่เคยเห็น อาจารย์บอกให้จับอย่างนี้นะ จับมืออย่างนี้นะ แล้วค่อยๆ จับมันก็นึกภาพไม่ออก เพราะของอย่างนี้ มันไม่ใช่ดูด้วยตาๆ ที่เราเห็นไม่ใช่ มันต้องดูด้วยจุดกลางระหว่างคิ้ว แล้วต้องรู้ซึ่ง ถ้ารู้ซึ่ง เราจะเจอตรงไหน ปอกยังไง ไม่มีปัญหา เราชำนาญปอกอย่างนี้ เราไปเจออย่างหนึ่ง เอ๊ะ รูปร่างเหมือนกัน ก็ไม่เป็นไร ใช้เวลาหน่อย แต่จะเร็วขึ้นใช่ไหมล่ะ เราเจอ เราเคยปอกยาวๆ เอ๊ะ ปอกสั้นๆ จิตมันจะบอก เอ๊ะมันต้องจับยังไง แล้วที่จับ จับยังไง จิตจะบอกเราเอง ถ้าเข้าใจตัวนี้แล้วนะ มันจะง่าย เพราะฉะนั้นธรรมชาติของอาจารย์ ไม่ใช่ยากมาก จนที่เราคาดไม่ถึง มันเป็นเพียงแต่ว่าที่เราเข้าใจ มันเข้าใจใน ส่วนหนึ่ง อาจจะนิดหน่อย ไม่มาก แต่ที่เราเข้าใจตามที่อาจารย์สอนด้วยเย็นที่จิต ฟังดีๆ เราจะเข้าใจอาจารย์ในจุดประสงค์หนึ่ง

(อาจารย์ถือไม้เท้าทอง) เพราะฉะนั้นอาจารย์สอนนี้ ไม่ใช่่ง่ายๆ ต้องดูจิตแต่ละคนอีกว่า แต่ละคนมันเป็นมาอย่างไรนะ ยากไหม ไม่ยากหรอก เพราะยิ่งละเอียดมากเท่าไร ก็เป็นผลดีกับเรามากเท่านั้น ทำไมไม่เป็นผลดีละ มันเป็นผลดีที่ว่าจิตเราสงบ ทำอะไรก็เย็น ทำทุกอย่างก็เย็น เมื่อทำอะไรเย็นแล้วก็มันทำด้วยใจสงบ อะไรที่ทำด้วยใจสงบ ก็มีความสุขถ้าอะไรที่ทำด้วยใจรุ่มร้อน มันก็ไม่สงบ เมื่อไม่สงบมา ของที่ทำมันก็ ไม่ดี ก็อย่างปอกมะม่วงนี้ เราคิดว่าปอกแล้ว ปอกเป็นหรือ? ถูกแต่ปอกสวยไหม ปอกแล้วมันน่ากินไหม นั่นคือละเอียดขึ้น มันใช่แต่เพียงว่าปอกเป็นเท่านั้น เอา ฟัง

อาจารย์หลายองค์ๆ มันจะมีต่อ เราจะปอกอะไรขึ้นมา มันมีลูกใหญ่ ลูกเล็ก ลูกชนิดนี้ ถ้าอาจารย์บอกว่า เอาเม็ดเล็กๆ นะ แต่เราเอาที่ปอกและที่ปอกเราใหญ่ แต่อาจารย์เอานี้ เอาอะไรอันเล็กๆ ไปให้เราปอกอันหนึ่ง เราจะขึ้นมา โอ้อโฮ มันจะมองขึ้นมา มันจะปอก ไอ้เม็ดเราก็กบใหญ่ ไอ้ที่อาจารย์ให้มา มันคิดเดียว ถ้าเราปอกปอกมะม่วง ปอกอะไรที่มันจับมือได้ จับอะไรได้ เราปอกไอ้สับขาย ไอ้ง่าย แต่อาจารย์บอก เราจับเม็ดให้คินะ อาจารย์จะเอาอย่างอื่นมาให้เราปอก เล็กชนิดเดียว อาจะกินได้ด้วย มีเปลือกด้วย แต่เล็กชนิดเดียว พวกเราจะตกใจ ฮือ อาจารย์เอาอะไรมาให้ปอก เอ้า อาจารย์ มันต้องขึ้นกับอยู่กับอาจารย์เอาอะไรให้ปอก ไม่เกี่ยว! อาจารย์จะถามว่า เราปอกได้ไหมนะ เพราะฉะนั้นสิ่งที่เรารู้ เอ้ออย่างนี้มันรู้หมด มันไม่ใช่โดยอาจารย์เอาอันเล็กๆ มาให้เราปอก เราตายแล้ว มีดเราใหญ่เบ้อเรอเลย จะปอกยังไง เราต้องมองดู ปอกมะม่วงมันผลใหญ่ เราปอกอะไร ผลใหญ่ มีดก็ใหญ่ อาจารย์เอาผลเล็กๆ มา เราต้องทำมีดให้เล็ก ฟังดีๆ นะ เราต้องทำมีดให้เล็กๆ เมื่อทำมีดให้เล็กๆ มันจะขึ้นอยู่ว่ามันทำยังไง

ตอนนี้ละ เรื่องสำคัญ คำว่า โลก โกรธ หลง เราละได้ทำไมมันอยู่ในใจ เพราะเราไม่รู้ว่า เป็นสิ่งที่ทำให้เราใจทุกข์ ต้องมองตัวเองให้ชัด คนที่โกรธ คนที่โลก คนที่หลง มันทุกข์ไหม ต้องมองให้ชัด มันทุกข์จริงๆ แล้วเราทุกข์ไหม เราก็ทุกข์ มีไหม ว่าใครโลก แล้วรวยก็ยิ้มสบาย ถ้าไม่ใช่ทำมาหากินนะ แม้แต่เราทำอะไรก็ได้ เราชอบไอ้ทางข้างล่างแบบโชคๆ (เสียงโชค) มองลึกๆ สิ มันได้มันก็ยิ้ม แต่เวลาเสียมันก็ร้องไห้ มันไม่ใช่ความสุขจริง มันเข้าใจก็ เอ้อ มันไม่ใช่ เรากำลังใช้ อาจารย์เอาผลเล็กๆ ตอนนี่เราเอาที่ปอกเล็กๆ ไหนอาจารย์บอกโลก โกรธ หลง มันทุกข์จริง มันไม่จริงจริง ต้องเห็นให้ชัดว่ามันไม่จริงเมื่อไม่จริงจริงๆ แล้ว เรารู้ซึ่งเข้าไปในจิตแล้ว ปอกเปลือกออกมาแล้ว โอ้อโฮ เหมือนกัน ไอ้ผลเล็กกับผลใหญ่ ปอกมามันก็เหมือนกัน คืออะไร เนื้อมันเหมือนกัน ...ที่นี้เราสงสัย เนื้อเหมือนกันแล้ว

ทำไมมันเหมือน แล้วอาจารย์ให้อาผลเล็กมา เอ้า ถ้าเราปอกแต่ใหญ่ๆ อาจารย์เอาเล็กๆ มาให้เราปอก เราก็มองไม่ออกอะ แต่จริงๆ จะปอกใหญ่ ปอกเล็กเนี่ยมันเหมือนกันอะ ใช่มั้ยล่ะ เพราะฉะนั้นเจอแต่ปอกเล็ก ๆ ขึ้นมา เราก็ตกใจ ต้องฝึกด้วย เพราะทุกอย่างถ้าเราปอกแต่ใหญ่ๆ มองเห็น แต่ใหญ่ๆ เมื่อมองแต่ใหญ่ๆ อาจารย์เอาเล็กๆ เรามองไม่เห็นเลย เพราะทุกวันนี้ อาจารย์เอาของเล็กๆ มาให้เราดู เรามองไม่เห็น เมื่อมองไม่เห็น ทำยังไงจะปอกให้มันเห็น เราต้องใช้ปัญญาละเอียด นั่นก็คือที่ปอกเล็กๆ ปัญญาไม่เท่ากันอยู่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นในคำสอนของอาจารย์อันเดียวกัน คนฟังเข้าใจอย่างนี้ อีกคนเข้าใจอีกอย่าง อีกคนเข้าใจละเอียดขึ้นไป มันก็จะตรง ว่าทำไมข้างล่างที่เราไหว ทำไมเราปอกพระพุทธเจ้าสอน ทำไมสอนที่เดียวถึงสำเร็จ นั่นแหละ ก็คือตัวนี้ ปัญญามันไม่เหมือนกัน แล้วเข้าใจใหม่ที่อาจารย์ ที่เราไหว (พระพุทธเจ้าของเรา) ที่สอนที่เดียวไม่ได้ สอนแล้วทุกคนเป็นคำสอนที่เราไหวพระพุทธเจ้าจะเป็นคำสอนอันเดียวกัน ไม่ใช่พระพุทธเจ้ามองที่จิต อันนี้คิดนี้ก็สอนนี้ นี่คิดนี้ก็สอนนี้ รู้หมด ไม่ได้สอนคำสอนเดียวกัน ไม่ใช่ นั่นก็คืออะไรใช้ละเอียดปอกเป็นผล ไอ้ปัญญาเราปอกเสร็จแล้ว ไอ้ที่ปอกละเอียดมันยังมีเปลือกมันติดอยู่ เข้าใจไหม มันละเอียดจริง แต่เปลือกมันติดอยู่ เราปอกไม่สะอาด ใช่มั้ยล่ะ เราปอกไม่สะอาด เราเอาอันใหญ่ๆ ปอก ไอ้โฮ จับง่าย เล็กๆ เราจะเอา ถึงเราจะมีปัญญาแต่จับยากเราปอกก็ยาก เข้าใจยัง เพราะฉะนั้นที่ไม่สำเร็จมันเหลือเล็กๆ นี้อะ ถึงเราของที่เราปอกเล็กๆ ก็จริง แต่เราจับยากนะ เราจับง่ายหรือ? จับยากนะจริงไหมล่ะ หรือจะทำตัวสังขารเราเล็กได้ด้วยหรือ ไม่ใช่อาจารย์ไม่ได้ว่าอย่างนั้น อาจารย์บอก ว่า อาจารย์บอกเหตุผลให้เราต้องใช้มีดเล็ก ๆ แต่สังขารเรานี้ตัวเท่าเดิม เราจับยังไงปอกให้สะอาด เริ่มยากแล้ว ถึงปัญญาเราจะละเอียด แต่เราต้องจับให้มัน ถ้าผลหลุดๆ แล้ว เราไม่รู้จับอะไรนะ ขนาดเรามองชัด ชัดนี้ต้องเป็นของจริงด้วย ถ้าของละเอียดแล้วเป็นของปลอม ไม่

มีผลเลย เพราะฉะนั้นของละเอียดแล้วต้องเป็นของจริงด้วย ว่าที่เราจับนี้ มัน
เป็นผลจริงๆ ที่เราบอก มันไม่ใช่เป็นอย่างอื่นบอกไม่เข้า นี่คือเรื่องยาก ยาก
ใหม่ ยากนะ เสร็จแล้วตั้งปัญหาว่า เราจะทำยังไง ใจเราคิดทำยังไง

(อาจารย์สามสติ) สร้างปัญญาละเอียด เมื่อปัญญาละเอียดแล้ว
ของละเอียดต้องดูให้ออกว่าของละเอียด อาจารย์ยื่นผลละเอียดออกมา มัน
เป็นผลที่อาจารย์ยื่นมาจริงๆ ใหม่ ถ้าเชื่อแน่ว่ามันเป็นผลที่อาจารย์ยื่น นั่น
แหละเอาปัญญานี้มาบอกให้ได้ นั่นก็คือว่า เราไปเจอข้างนอก ธรรมะนี่คือ
ของแท้ ก็คือผลนี้ มันเป็นของแท้แน่ ถ้าเป็นของแท้ เราฝึกปัญญาอย่างเดียว
ถ้าธรรมะข้างนอก เราเอ๊ะ คนนั้นให้คนนี้ให้ผลแท้หรือไม่แท้ เราฝึกปัญญาก็
ไม่มีค่า ตัวละเอียด ก็เอาของปลอมไป นี่คือปัญญาที่จะสู้กับมัน เพราะฉะนั้น
ที่นี้แน่ใจว่า เอ้อ เป็นผลแท้ อาจารย์ยื่นของเล็ก ผลเล็กๆ นี่ ทำยังไงให้ที่เรา
บอก... โดยไม่ต้องไปกังวลผลมันของแท้ไม่แท้ ตัดไปเลย ของที่นี้แน่ เสร็จ
แล้วเราบอกให้ละเอียดบอกให้สะอาด สิ่งที่ยากที่สุดก็คือตัวนี้ ยากยังไง ยาก
ที่ว่าเราเข้าใจใหม่ว่า ทำไมอาจารย์ยื่นผลเล็กๆ ให้กับเรา กำลังสอนว่า จุดกลาง
ระหว่างคือที่มันจะโผล่เองนะ ห้ามมีอะไรในจิต ห้ามคิดว่าน่าจะเป็นอย่างนี้
จะเป็นอย่างนั้น ห้ามเลย เพียงแต่ดูเหตุและผลให้เข้าใจโดยละเอียด เหมือน
อาจารย์ยื่นผล เราบอกอย่างนี้ นี่เป็นผล นั่นเป็นผล อะไรยังไง มันเป็นของ
แท้ แต่ผลเป็นอะไรเมื่อจะเป็นอะไร อย่าไปสนใจ เราบอกให้เปลือกมันออก
แก่นั้น อย่าไปสนใจเป็นผลอะไร ไม่เกี่ยว ไม่เอา ปอกให้ออก เมื่อปอกให้
ออกแล้ว ปอกแล้วต้องสะอาด นี่ฝึกยังไง พยายามให้ที่ปอกเราละเอียด
เพราะฉะนั้นที่ อาจารย์สอนหลังสอนนี้ จะไม่ต่างกับที่อาจารย์ชาวสอน
เท่าไร อาจจะเพิ่มหน่อย แต่ไม่ต่างมาก แต่ตอนนี้เราเริ่มเข้าใจ คือมันจะ
ละเอียดมากขึ้น เข้าใจ มันจะย้อนว่า ทำไม ทำยังไงไม่ให้เกิด เอ้อ จริง เพราะ
เราเกิดมา เราต้องมานๆ อยู่ตลอดๆ มันจะเข้าใจธรรมะของเจ้าแม่กวนอิม
ว่า ทุกคนอยู่ในวัฏวน แล้วเราไปฟังที่ไหนๆ ที่เจ้าแม่กวนอิมสอนว่า วัฏวน

ทุกข์ ไม่รู้เรื่อง ว่างวนอะไรแต่ตอนนี้เราจะเข้าใจว่า เรานี้อยู่ในว่างวน หาที่
เกาะไม่ได้ ว่างวนไปเรื่อย ไปเจอคลื่นแรงก็ทุกข์ เจอคลื่นน้อยก็ทุกข์น้อย แต่
ยังงี้ก็ว่างวนหมดว่างวนคืออะไร หาที่เกาะไม่ได้ หมุนไปเรื่อย ใครว่าดีก็ดี
ใครว่าเลวก็เลว หมุนไปเรื่อย ก็หมุนๆ แล้วชีวิตก็ไม่มีความหมาย เจ้าแม่
กวนอิมถึงบอกว่า เจ้าแม่กำลังยืนไม่อยู่ท่อนหนึ่ง ยืนนะ ก็เหมือนอาจารย์
กำลังยืนไม่ให้เรา เพียงแต่เราหามือเกาะไว้ หามือเกาะให้ได้ แล้วไอ้ท่อนไม่
นั้น เป็นท่อนไม้ที่เจ้าแม่กวนอิม หรืออาจารย์ยืนจริงๆ ไม่ใช่ที่ไหนไม่รู้ยืน ถ้า
ที่ไหนเขาขึ้นมา เราจับไป เราก็ช่วยไปเลย ช่วยตรงไหน มันพาเราไปวน
ตรงไหนอีก ยิ่งไกลเข้าไปอีก เห็นไหม นี่ของแท้ เจ้าแม่กวนอิมยืนจริงๆ
อาจารย์ยืนจริงๆ ทำยังไงเกาะให้ได้ เพราะอย่างน้อย อาจารย์หรือเจ้าแม่
กวนอิมคงไม่พาเราไปหลงทาง เราทำยังไงเกาะให้ได้ เมื่อเกาะได้นั้นคือ
อาจารย์ก็ช่วยเราส่วนหนึ่งขึ้นมา เพราะฉะนั้นทุกวันนี้ นะ จิตเราพูดง่ายๆ
เกือบไม่ได้ติดกับอาจารย์เลย เอ้า แล้วทุกวันนี้ที่อาจารย์หลายองค์สอน ๆ มัน
ไม่ติด แล้วมันคืออะไร ถ้าคิดปานนี้อาจารย์สอนไปไกลแล้ว เราแทบไม่ได้
คิดเลย มีแต่ยืนๆ จะเกาะๆ เกาะเสร็จหลุด เกาะแล้วหลุด อาจารย์ก็บอกว่า
(อาจารย์ถือพัด) พวกเรามันชอบขึ้นๆ ลงๆ ก็คือตัวเดียวกัน เกาะแล้วหลุด
เกาะแล้วหลุด ยืนนี้ยืนตรงจะใกล้มือเราแล้วนะ เกาะเสร็จหลุด เกาะแล้ว
หลุดอีก เราถึงเกาะอาจารย์ไม่ได้ เวลาอาจารย์ สอนยากๆ เอาอีกแล้ว เรา
ปล่อยมืออีกแล้ว แล้วที่จับๆ แน่นๆ นะ อาจารย์จะดึงขึ้น เราปล่อยมืออีก
แล้ว อาจารย์เลยง เอ้อ ของแท้เรา มันใจ เจออะไร คลื่นแรง เราไม่สนใจ
มันจะพัดแรง เราจับมันแล้วมันจะแรงเท่าไหน ดีล้วยังไง ไม่สนใจ จับให้
มัน อาจารย์จะช่วยดึง เราเจออะไรแรงหน่อย เราปล่อยแล้ว ถึงข้างหลัง ต้อง
เปลี่ยน (คำอธิบาย) ว่า “สู้ไม่ถอย” รู้ยังเหตุและผล นี่คือเหตุและผลแต่
ไม่ได้บอก เราสงสัย เอ๊ะ ทำไมสู้ไม่ถอย มันสอนให้เราที่วัน เหตุและผลตัวนี้
คิดตามอาจารย์หรือเปล่า ไม่คิดอะ เอ้า....อาจารย์ไม่ต้องเปลี่ยน (ทรง) รอให้

เรากราบ มันเสียเวลา หมุนเองได้นะ ไม่ต้อง เอ๊ะอาจารย์องค์นี้ไป แล้วต้อง
น้อมรับ (องค์ใหม่) เสียเวลานะ วันนี้มีใครปอกมะม่วงใหม่ อร่อยหรือเปล่า
(ทักผู้มานั่งสมาธิ) ใครปอกมะม่วง (ปรากฏว่ามีผู้ปอกมะม่วงที่บ้านจริง) เรา
ต้องแยกให้ออกนะว่าอาจารย์ดี๊พัด อาจารย์ดี๊ไม่เท่าทองออกตอนไหน เรา
ต้องแยกให้ออกนะ อาจารย์หลายของค์บอกแล้วพวกเราตามอาจารย์ไม่ทัน
หรือจะตามให้ทันเราต้องใช้ปัญญาแหลม อาจารย์บอกให้เราทำอะไร มี
เหตุผล ให้เราคิดตาม นี่คือเหตุและผล เข้าใจหรือยัง ทำไม “สู้ไม่ถอย”

อาจารย์กานธูป

12 ก.พ. 46

ในจุดกลางระหว่างคิ้ว ตาบางที่อาจจะโต ตาบางที่อาจจะเล็กแต่ในจุดกลางระหว่างคิ้วก็ยังอยู่ หน้าอาจจะสั้น แต่จุดกลางระหว่างคิ้วก็ยังอยู่ เพราะฉะนั้นในจุดกลางระหว่างคิ้วไม่ใช่ของว่า มาที่นี้ (บนโลก) บอก มัน เป็นของข้างบน ตามในใจว่า จะให้เกิดเองได้อย่างไร นั่นละ ที่อาจารย์หลาย องค์สอน สิ่งที่ทำๆ ไปมีอยู่ โลก โกรธ หลงมีอยู่ทั่วๆ ไปในข้างล่าง ให้ทิ้ง ซะที่อาจารย์สอนว่าทำเหมือนไม่รู้จักให้เป็นเพียงแต่ว่าได้ยิน แต่ไม่รู้จัก ถ้า เข้าใจตัวนี้ เราก็ชนะคนทั่วไปเยอะแล้ว เพราะคนทั่วไปที่เราอยู่ข้างล่างนี้ ก็ อยู่ใน 3 ตัวนี้ ที่ไม่พ้นกัน เราได้ 3 ตัวนี้แน่แล้ว นั่นคือเราก็ชนะคนอื่นไปตั้ง เท่าไหร่

สิ่งที่ตามมาให้เข้าใจว่าเราเกิดมันต้องมีเหตุ มีอะไรสักอย่างต้อง มาเกิด ข้างบนที่เคยอยู่กับเรายังไม่เกิด ถึงเวลามาเกิดก็คือต้องมาเกิด ในอัน เดียวกัน ถึงเวลาเราไปเราก็ไปแทนข้างบน ข้างบนก็ลงมาสลับเปลี่ยนกัน ข้างบนที่เคยเป็นอย่างเรา ที่เราเรียกว่าตายก็ขึ้น เพราะฉะนั้นไม่แตกต่างกัน เลย แค่เปลี่ยนที่เปลี่ยนคน เพราะฉะนั้นที่เราก็คือเหตุ แต่เหตุของข้างล่างนี้ มันมีกรรมมาเกี่ยวด้วย นั่นคือของใครของมัน อาจารย์จึงสอนว่า เมื่อเรารู้ตัว นี้แล้วอย่าสร้าง ข้างล่างตัวนี้เป็นกำหนดว่า มีหนี้เวรกรรมก็ต้องมาชดใช้ อย่าสร้างหนี้เวรกรรม ก็ไม่ต้องมาเกิด ไม่ต้องไปชดใช้ใคร และไม่ต้องมา ทวงใคร ดีตัวนี้ 2 อันออกนั่นคือ เหตุคือเราไม่มาเกิดแล้ว เพราะเราไม่รู้จะ ชดใช้ใครและเราก็ไม่ใช่มาทวงใคร ไม่เอา

แต่ นอกเหนือจาก นั้น ถ้าข้างบนเขามีหน้าที่มาเกิด ก็จะมิงาน อันหนึ่งให้ทำ แต่ถึงตอนนั้นเราก็ไม่ใช่คนธรรมดาแล้ว รู้เยอะแล้ว เพราะเรา

อยู่ข้างบนลงมาก็รู้เยอะฝึกง่าย เพราะฉะนั้นองค์ที่มาสอน (พระพุทธเจ้า) ที่ข้างล่างเรียกว่า ถึงฝึกไม่นานก็รู้ทะลุ นั่นคือหน้าที่มาสอน ถึงตอนใดตอนหนึ่งยุคใดยุคหนึ่งนั่นเอง เพราะในโลกของพวกเราคือ มีตัวนี้ ใช้หนี้และก็มาทางหนี้ ไม่มีอย่างอื่น เมื่อไม่มีอย่างอื่นแล้ว อยู่ก่อนหนี้เด็ดขาด ไม่ว่ากับใครทั้งนั้น เมื่อไม่ก่อ และก็ไม่เอาด้วย (ทางหนี้) แล้วคนอื่นจะมาทดแทนไม่เป็นไร บอกไม่เอายกให้ จิตยกให้ เราก็ก่อไม่ทวง เราให้แล้วเราไม่ทวง ขณะตัวนี้ให้ได้ เป็นการไม่สร้างเหตุที่จะมาเกิด ถามว่าถ้าไม่สร้างเหตุที่จะมาเกิด เราอยู่ข้างบนก็ต้องไปฝึกต่อ ฝึกเพื่อรู้ปัญญา ที่กลับไปสู่เบื้องบน แต่ของข้างล่างเราต้องเหนื่อยหน่อย เพราะมีหลายอย่างที่รวมอยู่ มันก็จะตรงกับ 3 ตัวที่ข้างล่างสอนว่า มีศีล สมาธิ ปัญญา รวมไปถึงหมด ต้องเป็นคนดีมีศีล ทำงานต้องมีสมาธิ ทำอะไรก็ต้องคิดออกทุกอย่างมันเกี่ยวข้องเพราะอยู่ในนี้ แต่ในของข้างบน ศีลไม่เกี่ยว สมาธิเกี่ยว ปัญญาเกี่ยว แต่ศีลไม่ต้องเกี่ยว เพราะอยู่ข้างบนแล้ว มันก็เหลืออยู่ข้อเดียว ข้อที่ยากคือปัญญา ยิ่งสูงเท่าไร ปัญญาต้องคิดออก เมื่อปัญญาออกนั่นคือ สมาธิเราธรรมดาแล้ว แคให้อยู่ในสมาธิ แล้วเย็นที่จิต สิ่งต่างๆ ที่จะรู้มันจะไหลออกมาเอง ถามว่าสิ่งต่างๆ ที่รู้มาจะไหลมาเองนี้ มันไม่ใช่อยู่ในจิต เพราะที่รู้เองมันลึกลงเข้าไปอีก เป็นสิ่งที่เราสะสมมานานๆ นั่นแหละตัวนั้นที่ไปคู่อิตตชาติเรา ที่อาจารย์มาสอนว่าอย่าดูมาก อิตตชาติให้ดูแค่ 3 ชาติ เพื่อพิสูจน์ว่าที่เรากิดมานี้ มีการเกิดมีการตาย มีการเกิดต้องมีเหตุ มีการตาย ผลที่ตายไปอยู่ตรงไหนเพื่อพิสูจน์ว่าเราไม่ได้เกิดมาที่นี่เป็นครั้งแรก เราได้เคยผ่านตรงนี้มาแล้ว มันจะทำให้คิดว่เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดา จิตตัวนี้ก็ยอมรับแล้วคู่อิตตชาติ

อันที่ 2 ที่อาจารย์บอกว่ามาทางหนี้ชดใช้หนี้ ดู 3 ชาติ ของเรามาเจอคนนี้ เราดูสิว่าเราชดใช้เขาเพราะเราไปทำอะไรเขา เราเกิดอะใจว่า ทำไมเขาต้องมาเป็นจี๊ข้าเรา ต้องมาอยู่กับเรา เขาติดอะไรเรามา ทำไมเราไม่มีกิน เขาต้องมาให้เรากิน เพราะเขาเคยติดอะไรเรามาในอดีต มันมีเหตุและมีผล

อยู่ในตัวมัน ถ้าชัดๆ ในตัวนี้แล้ว นั่นคือพื้นฐาน จนเข้าใจ เราก็ชนะคนตั้ง
เท่าไร

อันสุดท้ายฝึกต่อ ปัญญาให้ทะลุ ว่าหนทางตรงนี้เป็นหนทางที่จริง
จุดกลางระหว่างคิ้วที่อาจารย์หลังๆ บอกว่าจะโผล่เอง ต้องเขียนอย่าทำให้มัน
เย็น อาจารย์บอกเย็น แล้วทำให้มันเย็น ไม่ใช่...มันโผล่เอง ให้ความเย็นตรง
นั้นออกมา แต่เย็นนี้คือเย็นสบายทุกอย่างโล่งหมด มันจะตรงกับอาจารย์ที่ว่า
ถ้าเราได้จุดกลางระหว่างคิ้ว สิ่งแรกนั่นคือ นั่นแหละที่อยู่ของเราอยู่ข้างบน
มันจะโผล่มานั่นแหละมันจะกลับ อย่างอื่นข้างล่างไม่เอาแล้ว มันจะกลับ
ไปสู่เบื้องบนอย่างเดียว อาจารย์ถึงบอกว่าอย่าเพิ่ง จิตที่กลับไปสู่เบื้องบนมัน
โผล่มาแล้ว แต่เรายังมีหน้าที่ที่ต้องสอนคนที่ไม่รู้อีกมากมาย เพราะฉะนั้น
ไม่ต้องห่วงว่า หนทางที่จะกลับไปสู่เบื้องบน ถ้าไม่ได้จุดกลางระหว่างคิ้ว
มันจะกลับไปไม่ได้ไหม พยายามให้มีจุดกลางระหว่างคิ้วโผล่ตลอด คำว่าโผล่
นี่ถึงก็ได้ นี่ก็คือ ขึ้นเริ่มต้นอย่างน้อยเราทำอะไรมันจะบอกว่า เออตรงนี้จะ
ให้เป็นนิสัย ถ้าเกิด ฝึกไปเรื่อยๆ เมื่อจุดมันโผล่ออกมาเองแล้ว มันก็เหมือน
ตาที่ 3 ได้เปิดแล้ว เมื่อตาที่ 3 เปิดแล้ว อยู่ที่ไหนมันก็อยู่กับตัวแล้ว เพราะมัน
เปิดแล้ว พร้อมที่จะกลับไปทุกขณะจิต

เพราะฉะนั้นที่เราติดแน่นก็คือว่า ที่อาจารย์บอกว่า โลก โกรธ หลง
ชดใช้หนี้เราไม่ชัด เราไม่รู้ชัด เมื่อไม่รู้ชัดแล้ว เราก็สร้างต่อ สร้างต่อ มันก็มี
ต่อ เมื่อไม่รู้ชัด แล้วสิ่งที่จะทำให้จุดกลางระหว่างคิ้วมันโผล่เอง ใจตัวนี้เป็น
อุปสรรค อาจารย์ยังอีกหลังๆ ที่สอนให้ยากขึ้น มันต้องใช้ความสงบเย็นที่จิต
มากขึ้นถึงจะฟังทะลุมาก แต่เราก็ฟังเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อฟังเป็นเรื่อง
ธรรมดา ปัญญามันก็ไม่เกิด เพราะเป็นเรื่องธรรมดาไปคิดต่อไม่ได้ เพราะฉะนั้น
พยายามขณะตัวนี้ให้ได้ อาจารย์ก็บอกมันไม่ยาก จุดที่โผล่มันไม่ยาก ถ้าจุดที่
โผล่มันยาก อาจารย์จะไม่เปิดจุดตั้งแต่ตัวเล็กๆ จนถึงแก่ เพราะมันต้องเท่า
เทียมกันหมดแต่หนทางที่ตัวเองจะนำขึ้นไปมันไม่เท่ากัน เพราะบารมี หรือ

ที่เราสะสมมาไม่เท่ากัน

เพราะ

ฉะนั้นบางคนตัวนี้แพ้นี้ ต้องฝึกมากหน่อย ทำไมคนเปิดจุดกลางระหว่าง
คิ้วไม่นาน ตายแล้วตัวนี้ม นั่นคือว่าบารมีเขาสะสมมา แต่เราดูไม่ออก ทำไม
ตัวนี้ม เปิดจุดไม่ถึงเดือนตายแล้วตัวนี้ม นั่นคือเขาถึงเวลารับ เขาสะสมมา
แล้วลองดูคนที่เปิดจุดแล้วตัวนี้ม นิสัยที่เคยเป็นคนอยู่ เป็นอย่างไรนะ เอาแค่นี้
นี่ อาจารย์ท่านลงมาหลายองค์ เพื่อสอนพวกเรา เราตอบแทนเบื้องบน แล้วก็
ไปช่วยคนอื่นต่อ นั่นแหละ เราได้ตอบแทนเบื้องบน

สวรรค์

ของจวงสิมเอี้ย

“สวรรค์” เป็นคำที่หลายคนเคยได้ยินมาก่อนข้างมาก และเข้าใจว่าเป็นที่ที่ผู้ทำบุญมากจะไปอยู่ในที่สถานที่นี่ ในความเป็นจริงแล้วสวรรค์เป็นเขตแดนเขตหนึ่ง ซึ่งเป็นของละเอียด ไม่สามารถเห็นได้ ด้วยตาเปล่าของมนุษย์ เช่นเดียวกับนรก สำหรับผู้ที่อยู่เขตสวรรค์จะเรียกว่า “เทพ” ซึ่งต่างจาก “เทวดา” ที่เราเรียกกัน เทวดาจะเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะของเทพไม่ครบประการใดประการหนึ่งซึ่งจะกล่าวต่อไป และเขตที่เทวดาอยู่จะเป็นเขตแดนเดียวกับมนุษย์นั่นเอง โดยจะอาศัยตามภูเขา ดันไม้ เป็นดัน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ รุกขเทวดา (เทพที่สถิตอยู่ดันไม้) ที่เราเคยได้ยินมานั่นเอง ก่อนอื่นจะขอกล่าวถึงคุณ ลักษณะของผู้ที่สามารถเข้าเขตสวรรค์ได้จะต้องเป็นผู้มี “จิตใจสะอาด” เป็นหลักก่อน มิได้เน้นที่จะต้องเป็นผู้ที่ทำบุญมากมาย อย่างที่เราเข้าใจ สำหรับผู้ที่มีจิตสะอาดแต่ไม่ได้ทำบุญมากมาย ก็เข้าเขตสวรรค์ได้ ทั้งนี้จวงสิมเอี้ย (เทพเจ้าแห่งความจริงใจ) ได้เปรียบเทียบดังเช่น เราได้เข้าบ้านของเศรษฐี เราสามารถจะหยิบอะไรทานก็ได้ เพราะธรรมชาติเศรษฐี ย่อมไม่หวงและให้เราทานได้เสมอ เนื่องจากขึ้นชื่อว่าบ้านเศรษฐีย่อมหมายความว่ามีของอุดมสมบูรณ์มากมาย เปรียบเช่นเดียวกับสวรรค์ มีของทานหรือของใช้อุดมสมบูรณ์มากมาย ขอเพียงให้เราเป็นผู้มี จิตใจสะอาดเท่านั้น มิต้องเกรงกลัวว่าจะไม่มีของรับประทาน (ใช้) ทำบุญมากมาย และทานหรือใช้ได้เฉพาะที่เราทำบุญเท่านั้น สำหรับคุณลักษณะของผู้ที่จะเข้าเขตสวรรค์ได้ ก็คือ

1. จิตใจสะอาด ทำบุญไม่หวังผล
2. มีเมตตา อุทิศผลบุญให้ผู้อื่น (ที่ไม่ใช่ญาติพี่น้อง)

3. ทำอย่างต่อเนื่อง

ซึ่งทั้ง 3 ประการข้างต้น หากพิจารณาจะเห็นว่า ตรงกับธรรมะที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้เมตตาบอกให้ปฏิบัติเป็นนัยไว้แล้ว คือ

1. เย็นที่จิต ตรงกับ จิตใจสะอาด (เพราะจะเย็นที่จิตได้ จิตใจ ต้องสะอาดก่อน)
2. เมตตาเป็นใหญ่ ตรงกับ มีเมตตา อุทิศผลบุญให้ผู้อื่น
3. สิ่งทุกอย่างค่าเท่ากัน ตรงกับ ทำอย่างต่อเนื่อง (เพราะเมื่อเห็นสิ่งทุกอย่างค่าเท่ากัน เราจะช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา

ในการให้หรือถวายสิ่งของนั้น ผลของท่านที่ให้จะขึ้นอยู่กับ ผู้ให้ ของที่ให้ และผู้รับ สิ่งของที่เราถวายให้กับอาจารย์ แม้เพียงเล็กน้อยแต่ผลที่เราได้รับมันมากมาย เวลาอาจารย์รับ พลังตัวนี้จะแบ่งจากเงาไปเร็ว พลังของอาจารย์เป็นพลังที่ใส เราหิยความใสที่ไหน ก็มีแต่ความใส มันมีผลมากมายไปหมด

(จากนี้ถอดจากเทปโดยตรง)

ในเขตสวรรค์นั้น ใบไม้เป็นสีแดง มีดอกเป็นสีขาว ที่ปลายดอกเป็นสีเหลือง ประตुสวรรค์จะมีทหารฝ่ายกุมสวรรค์ยืนรักษาการณ์อยู่ 4 องค์ (ป้องกันพวกที่มีฤทธิ์ฝ่ายไม่ดีเข้าไป) ประตुสวรรค์คู่คล้ายเป็นซี่กรง มีใบไม้ที่กล่าวไว้ (ข้างต้น) เลื้อยอยู่ วิญญาณข้างนอกจะเข้าไปในเขตสวรรค์ไม่ได้ เหาะข้ามเข้าไปก็ไม่ได้ จริงๆ แล้วพวกที่อยู่ในเขตสวรรค์จะเรียกว่า “เทพ” ส่วนที่อยู่นอกเขตสวรรค์จะเรียกว่าพวกเทวดา พวกเทวดานี้ต่างกับพวกวิญญาณไม่ดี พวกเทวดาจะเป็นวิญญาณ ที่อยู่นอก เขตสวรรค์ ไม่ตกนรกถามว่ามีบุญไหม (คำตอบ) มี...แต่ว่ายังไม่มีโอกาสเข้าในเขตสวรรค์ ทำไม่

ไม่มีโอกาส มันแยกกับเทพข้างในตรงที่

1. เรื่องจิตใจ พวกเทวดาเวลาทำบุญ ยังหวังกลับคืน (โลก) อย่างนี้ไม่ได้เลย คือ ทำบุญแล้วได้บุญนะถูก แต่เทพข้างในก็ทำบุญด้วยนะ แต่ได้อย่างไร พวกที่เป็นเทวดาจะคิดว่าทำบุญแล้วมันจะได้บุญเท่านั้นเท่านี้ คือพวกนี้ยังติดบุญอยู่ ส่วนเทพข้างในยังติดบุญอยู่หรือไม่ ก็ยังหวังได้บุญบ้าง แต่รู้ว่าทำแล้วได้บุญก็พอ ไม่คาดหวังว่าทำบุญแค่นี้ต้องได้แค่นี้ เราทำบุญให้กับพระ พระจะท้ออย่างไรก็แล้ว

แต่พระ ไม่ได้หวังผลว่าทำบุญเท่านั้นแล้วต้องได้รับผลเท่านั้น นี่คือข้อ

1. ทำบุญต้องจิตใจสะอาด ไม่หวังผล

2. พวกเทพจะอุทิศ โดยจะไม่เจาะจง เพราะฉะนั้นเวลาอุทิศอย่าเจาะจง ไม่ใช่ว่าอุทิศให้ พ่อ แม่ พี่น้อง ญาติที่ล่วงลับไปแล้วเท่านั้น แล้วคนอื่นล่ะ เป็นเทพนี้ได้เท่าไรก็เท่านั้น เช่น เราทำบุญ 10 บาท ใน 10 บาท ข้างนอกได้แค่ไหนมันก็ 10 บาท ไม่ใช่เราทำ 10 บาท ให้พ่อที่ตายไป ให้แม่ที่ตายไป ญาติพี่น้องเท่านั้นเท่านี้จนครบ 10 บาท แต่ที่อื่นอด แต่พวกเทพจะให้คนนั้น 25 สตางค์ คนนี้ 50 สตางค์ ให้คนอื่น ๆ อีกเท่าไรก็แล้วแต่ ให้ครบ 10 บาท แต่ไม่เจาะจง ในคำพูดที่พวกเราอุทิศนะ (ปกติหลังจากนั่งสมาธิ) บอกครบหมดเลย ให้เทพเบื้องบน ตลอดจนวิญญูณทั่วไปและสรรพสัตว์โลกทั้งหลาย ไม่เจาะจง นี่คือเทพ

3. ทำไม่ต่อเนื่อง พวกเทพจะทำบุญต่อเนื่อง (เพราะ) ถ้าไม่ต่อเนื่อง มันก็เหมือนกับ เวลาเรากินข้าวแล้วต้องโต กินมากกินน้อยก็ ต้องโต อยู่ๆ เราก็กินเหี่ยว หุดกินมันก็ไม่โต เหมือนกันนะ

จิตใจสะอาด อุทิศไม่เจาะจง ใ้บาตรตลอด ครบทั้ง 3 ข้อ ผ่านได้เป็นเทพเลย พวกเทวดานี้ไม่ครบขาดข้อใดข้อหนึ่ง แต่ศีล 5 ข้อ ต้องไม่ผิดด้วยนะ เทวดาก็ไม่ผิดศีล 5 ข้อนะ

พระที่เราส่งไป เรื่อยๆ ไปมองว่าวัด (ข้างบน) แต่ละวัดอยู่ ใกล้ๆ

กัน มันจะเป็นทางยาวๆ เทพต่างๆ ก็มาสวดมนต์ พระสงฆ์ก็มานั่งด้วย แต่ไม่ได้สอนนะ เบื้องบนมาสอน แต่จะแบ่งจัดเป็นที่ๆ ให้พระนั่ง พวกโบสถ์สุเหร่าของอิสลาม ขงจื้อ ก็มีพวกนี้ นั่งสวดรวมกันเพราะข้างบนไม่แยก แต่คำสวดต่างกัน อาจารย์เบื้องบนมาสอน สอนตั้งแต่ให้เขียนที่จิต แต่ยังไม่เปิดจุดนะให้พยายามนั่ง ที่อาจารย์บอกไม่มีกายสังขารนะ ข้างบนมันคิดว่าเพราะข้างบนไม่มี กายสังขารอยู่แล้ว เหลือแต่จิต เหลือแต่ความรู้สึก เพราะฉะนั้นเวลากินเข้าไป ไม่มีการย่อย ไม่มีกระเพาะ ไม่มีอุจจาระ อย่างนี้ก็เป็นสังขารแบบข้างล่างขึ้นไปทั้งอัน แต่ทำไมต้องกิน กินเข้าไปเพื่อเพิ่มพลังจิตเข้าไป เพราะยังมีกายละเอียดอยู่ คำว่ากายละเอียด อย่าไปนึกว่ามีเส้นเลือด มีกระดูกนะมันเป็นเงาความรู้สึกเท่านั้น แต่ถามว่ามีความรู้สึก เจ็บไหม (คำตอบ) เจ็บ เพราะเงากับเงาด้วยกัน แต่ยังเป็นความรู้สึก นี่คือสภาพในเทพสูงๆ แต่พวกเปรตนี้มันเกือบเท่าเรานะ (ความรู้สึก) เป็นเงาเกือบหมดเลย ข้างบนมีแต่จุดกลางระหว่างคิ้ว สังขารไม่เอา มีแต่ความรู้สึก เทพที่จะไปนั่งในนั้นนะ จากข้างล่าง (ตอนมีชีวิตอยู่) ต้องดีด้วยนะ อย่างแบบพวกเราเข้าไปไปนั่งต่อสบายเลย ถ้าพวกเราเข้าไปในสวรรค์สบายเลยเทพที่นั่งฝึกนี้ถ้าบารมีมาก อาจารย์ก็จะสอนคำสอนยากให้จะแบ่งกลุ่มเลย

ผู้ที่จะเป็นอาจารย์ได้ ต้อง... (มี 8 เช่นกัน)

1. เมตตาเป็นใหญ่ และ สิ่งทุกสิ่งค่าเท่ากัน
2. สอนผู้อื่นได้ (เมตตาเป็นใหญ่ในข้อ 1) ตนเองก็ต้องปฏิบัติได้เช่นกัน
3. สอนผู้อื่นได้ (เมตตาเป็นใหญ่ในข้อ 1) โดยไม่ได้แก้งทำ (จะหยอกล้อหรือว่ากล่าวก็ตาม) ใช้วิธีดูจากจิตผู้อื่น แล้วนำความทุกข์ผู้นั้นมาสอน
4. กิเลสต่างๆ ของข้างล่างไม่รู้จัก (เกิดจากเมตตาเป็นใหญ่ในข้อ 1)
5. ไม่ถือเนื้อถือตัว (สิ่งทุกสิ่งค่าเท่ากันในข้อ 1) เข้าได้กับทุกคน ไม่ว่าเด็ก หรือผู้ใหญ่ คนรวย คนจน ขอทาน ขโมย
6. มีสัมมาคารวะ รู้อาวุโส รู้จักเคารพผู้มีศักดิ์สูง (สิ่งทุกสิ่งค่าเท่ากันในข้อ 1)
7. มีปัญหาหลักแหลม สามารถมองทะลุทุกปัญหาได้ (สิ่งทุกสิ่งค่าเท่ากันในข้อ 1)
8. ธรรมะพระแม่องค์ธรรมไม่เหมือนสิ่งใดในโลก ไม่มีในโลก (ข้างล่าง)

คำปฎิญาณ

1. ข้าพเจ้าทั้งหลาย จะมาตรงเวลา มากินน้ำหนึ่งถ้วยใหญ่ เพื่อให้เย็นที่จิต นับแต่ต่อจากนี้
2. ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตั้งใจนั่งสมาธิ เพื่อให้ได้จุดกลางระหว่างคิ้ว
3. ข้าพเจ้าทั้งหลาย “ไปเมืองบนไม่กลับ”
4. ข้าพเจ้าทั้งหลาย “ไปเมืองบนไม่ถอย”
5. ข้าพเจ้าทั้งหลาย “สู้ไม่ถอย”
6. ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเดิมพันด้วย “จุดกลางระหว่างคิ้ว” เพื่อกลับไปพบ พระแม่องค์ธรรมให้ได้
7. ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกราบไหว้ตัวเองได้แล้ว

คำถวาย

ข้าพเจ้าทั้งหลาย มอบผ้าไตร และอาหาร ให้อาจารย์แต่ละ เพื่อเป็น สิ่งของ และอาหาร ให้กับวิญญานทั่วไปมากมาย

คำอุทิศ

1. ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออุทิศส่วนกุศลผลบุญ จากการนั่งสมาธิด้วยจิตอัน สงบ ให้แก่เทพเทวา รวมทั้งวิญญาน และสรรพสัตว์ทั้งหลาย จงพ้น จากทุกข์และมีความสุขความเจริญ
2. ส่วนบุญนี้อุทิศให้สิ่งที่สูงกว่า เท่ากัน ต่ำกว่า เพื่อความสุขตลอดไป

ตัวอักษร ฌ (เข้า) ซ่อนคำอุทิศ

ข้าพเจ้าทั้งหลาย	กราบขอบพระคุณ
พระแม่องค์ <u>ธรรม</u>	ครูบาอาจารย์
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ <u>เบ็องบน</u>	ที่ได้สอนสั่ง
อบรมชี้แนะ	แก่พวกข้าพเจ้า
ได้มีโอกาสนั่ง <u>สมาธิ</u>	<u>ทำใจสงบ</u>
ดวงตา <u>เห็นธรรม</u>	และบัดนี้
ข้าพเจ้าทั้งหลาย	ขอมอบอุทิศ
ส่วนกุศลผลบุญ	ในการนั่งสมาธิ
ด้วยจิตอันสงบ	ให้แก่เทพเทวา
รวมทั้งวิญญาณ	และสรรพสัตว์ทั้งหลาย
จงพ้นจากทุกข์	และมีความสุขความเจริญ
สาธุ	

ธรรมะเบ็องบน

ทำใจสงบ

สมาธิเห็นธรรม

